

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๕/๒๔๘๔ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓

วันพฤหัสบดีที่ ๓๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๘๔

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๐๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร: วัน
นี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๓๕ คนเป็นองค์
ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป

ในวาระที่หนึ่ง ข้าพเจ้าขอให้สภาฯ
รับรองรายงานการประชุมสภาฯ ครั้งที่
๖/๒๔๘๓ (วิสามัญ) และครั้งที่
๒/๒๔๘๔ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ

ในวาระต่อไป กระทั่งๆ ที่หนึ่งของ
นายบุญศรี วิญญรัตน์ เรื่องการสหกรณ์
ในจังหวัดเชียงราย

นายบุญศรี วิญญรัตน์ (เชียง-
ราย): กระทั่งนี้ได้ค้างมาแต่คราวประชุม
ครั้งก่อนและบัดนี้เวลาได้ล่วงเลยมาแล้ว
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอถอน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทั่งต่อไปของนายพันธุ มุลศาสตร เรื่อง
सारวัตรศึกษา

นายพันธุ มุลศาสตร (สุรินทร์):

กระทั่งข้าพเจ้าไม่ติดใจถาม ขอถอน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทั่งต่อไปของ ร.ท. ชุนสรไกรพิศิษฐ
เรื่องทางรถไฟสายขอนแก่น-อุดรธานี

ร.ท. ชุนสรไกรพิศิษฐ (อุดร-
ธานี): กระทั่งข้าพเจ้าได้ตั้งมานานตั้ง
แต่วันที่ ๒๔ มิถุนายน กรมรถไฟได้
ปฏิบัติเต็มภาคภูมิของกระทั่งแล้ว ข้าพ-
เจ้าขอถอน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทั่งต่อไปของนายแก้ว สิงหะคเชนทร์
เรื่องการอัญเชิญเสด็จสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
กลับประเทศไทย

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์
(พิจิตร): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทั่งถามท่าน
นายกรัฐมนตรียังต่อไปนคือ ย่อมเป็นที่
ประจักษ์กันโดยทั่วๆ ไปว่า สถานการณ์

ของโลกได้ทวีความคับขันยิ่ง ๆ ขึ้นตามลำดับเป็นเวลาแรมปีมาแล้ว แต่เหตุไฉนรัฐบาลจึงยังไม่จัดการ อนุมัติ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและพระประยูรญาติให้เสด็จกลับประเทศไทย

นายดิเรก ชัยนาม (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : รัฐบาลขอตอบว่า ตั้งแต่เกิดสงครามในยุโรป รัฐบาลก็เป็นห่วงสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและพระประยูรญาติอยู่มากและได้เอาใจใส่ติดตามสถานการณ์ต่างๆ อันเกี่ยวกับความปลอดภัยโดยใกล้ชิด กับใครจะให้เสด็จพระราชดำเนินกลับอยู่จนเมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๓ สมเด็จพระศรีสวรินทราบรมราชเทวี พระพันวัสสาอัยยิกาเจ้า ได้ทรงมีพระโทรเลขถึงสมเด็จพระราชชนนีว่า พระองค์ท่านทรงเห็นด้วยกับรัฐบาลในการที่จะให้เสด็จพระราชดำเนินกลับประเทศไทยโดยเร็ว และสมเด็จพระราชชนนีได้ทรงมีพระโทรเลขตอบมาว่า เมื่อได้คำนึงอย่างเอาใจใส่ถึงพระอนามัย การทรงพระอักษร และสุขภาพของสมเด็จพระ

พระเจ้าอยู่หัวแล้ว หนึ่งต่อมาเมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๔๘๓ ผู้ช่วยราชเลขาธิการในพระองค์ซึ่งประจำอยู่กับสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้มีโทรเลขรับพระราชกระแสรับสั่งมายังนายกรัฐมนตรีว่า "เราชอบใจอย่างสุดซึ้ง ในการที่ท่านเป็นห่วงในความปลอดภัยของเรา ซึ่งเราเห็นอกเห็นใจอย่างยิ่ง เราคิดว่าประเทศสวิตเซอร์แลนด์ยังเป็นที่ปลอดภัยเป็นแน่สำหรับตัวเรา เราได้ตั้งใจและได้ตกลงที่จะไปพักผ่อนที่บนภูเขาและจะอยู่ที่นั่นต่อไป หากจำเป็น โปรดวางใจเถิดว่า เราจะรักษาตนเองความรับผิดชอบในการตั้งใจนี้เป็นของเราโดยเต็มเปี่ยม" แต่อย่างไรก็ดี รัฐบาลมิได้นิ่งนอนใจ ได้สั่งให้เจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายคอยระวังและติดต่อโดยใกล้ชิดเพื่อสนองพระราชภาระอันเกี่ยวกับความปลอดภัยอยู่เสมอแล้ว

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจิตร) : ข้าพเจ้าขอประทานซักว่า ถ้าหากว่าพระราชดำริ ของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไม่ตรงกับสถานการณ์ ซึ่งเกิดขึ้นในกาลข้างหน้าแล้ว ในเรื่องนี้รัฐบาล

ได้เตรียมที่จะถวายความปลอดภัยแก่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและพระประยูรญาติ ในอันที่จะอัญเชิญเสด็จกลับประเทศไทยไว้พร้อมเพรียงแล้วหรือไม่ และขอประทานทราบว่า ถ้าหากว่าจำเป็นเช่นนั้นแล้วจะอัญเชิญเสด็จกลับทางไหน ด้วยวิธีอย่างไร

นายดิเรก ชัยนาม (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : การเดินทางจากยุโรปเวลานี้เดิมมีอยู่ ๒ ทาง คือ ๑. จากสวิตเซอร์แลนด์ ก็ผ่านทางรถไฟสายไซบีเรีย อีกทางหนึ่งก็มาลงเรือที่ลิสบอน คือโปรตุเกสแล้วก็มาอเมริกา มาญี่ปุ่น แล้วมาเมืองไทย แต่เวลานี้ทางสายไซบีเรียก็เป็นทีที่ทราบอยู่แล้วว่ามาไม่ได้เนื่องจากสงครามระหว่างเยอรมันกับรัสเซีย ก็มีอีกทางหนึ่งคือลิสบอน แต่เวลานี้ยังไม่มีพระราชประสงค์ที่จะกลับกันได้เรียนมาแล้ว

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจิตร) : ข้าพเจ้ามิได้ถามถึงพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ข้าพเจ้าถามถึงว่า ถ้าหากว่ามีพระราชประสงค์จะกลับแล้ว จะจัดการอย่างไร

นายดิเรก ชัยนาม (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ) : คือในการที่จะกลับนั้น ต้องแล้วแต่ความตกลงของทั้งสองฝ่าย ไม่ใช่จะไปบังคับนายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจิตร) : ข้าพเจ้าขอทราบเรียนอีกว่า สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวยังทรงพระเยาว์อยู่มิใช่หรือ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ นอกเรื่องนี้ท่าน ตั้งคำถามใหม่ให้ดีๆ อย่าให้มากนัก

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจิตร) : ข้าพเจ้าทราบเรียนถามว่า สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวนั้นยังทรงพระเยาว์อยู่หรือไม่ ถ้าหากว่าจะจัดการถวายตามพระราชหฤทัยเรื่อยๆ ไปเช่นนั้นแล้ว หากว่าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระราชประสงค์จะอาสาออกรบศึก รัฐบาลมีจำเป็นต้องถวายหรือ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นั้นนอกเรื่องนี้ท่าน ท่านทรงพระเยาว์อยู่ใครๆ ก็ทราบอยู่แล้ว และท่านถามรัฐบาล ก็ตอบแล้ว ท่านควรจะตั้งคำถามใหม่ให้เหมาะสม

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจิตร) : สถานการณ์ของโลกเวลานี้ ใครๆ ก็ยอมทราบแล้ว ถ้าหากว่าจะถวายตามพระราชหฤทัยเรื่อยๆ ไปแล้ว อาจจะ เป็นภัยได้ ถ้าหากว่าจะปล่อยให้เป็นไปตามพระราชประสงค์แล้ว พระองค์จะทรงอาสาไปรบกับเขาแล้ว รัฐบาลก็ต้อง จัดถวายหรือ

นายดิเรก ชัยนาม (รัฐมนตรีช่วยว่าการ กระทรวงการต่างประเทศ) : ปัญหาเรื่องทรงพระเยาว์นั้น ตามที่ท่าน ประธานสภาฯ ก็ได้บอกแล้ว แต่ส่วน ปัญหาที่จะไปทำสงครามนั้นเป็นอีกประเด็นหนึ่งว่า ท่านจะไปทำได้หรือไม่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : กระทั่งต่อไปของนายปรีกษ์ แก้วปลั่ง เรื่องตั้งกิ่งสถานีตำรวจตำบลสวาย

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : ข้าพเจ้า ขอตั้งกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงมหาดไทย ตั้งต่อไปนี้คือ บ้านสวายตำบลสวาย อำเภอเมืองสุรินทร์ เป็นบ้านใหญ่โตตั้งอยู่ห่างจากสถานีตำรวจอำเภอเมืองประมาณ ๕๐๐ เส้น ประชาชนคับคั่ง แต่ยังไม่มียาหน้าที

ตำรวจอยู่ประจำสำหรับคุ้มครองให้ความปลอดภัยแก่ราษฎร ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า รัฐบาลจะตั้งกิ่งสถานีตำรวจและส่งตำรวจไปอยู่ประจำในบ้านสวายนั้นจะได้หรือไม่

ขุนสมอาหารหิตะคัก (รัฐมนตรี) : กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า การที่จะตั้งกิ่งสถานีตำรวจและส่งตำรวจไปอยู่ประจำในบ้านสวายนั้น ทางราชการได้พิจารณาแล้ว เห็นว่ายังไม่อยู่ในขั้นที่จะทำเช่นนั้น เพราะปรากฏว่าราษฎรในบ้านสวายส่วนมากเป็นผู้รักสงบ ไม่ใคร่มีคดีเกิดขึ้นมากมายนัก จะมีบ้างก็เป็นเรื่องเล็กน้อยและน้อยราย แต่ถึงกระนั้น ก็ดีทางการก็ได้จัดสายตรวจออกไปตรวจเป็นการประจำอยู่เสมอมิได้ขาด

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : ที่ข้าพเจ้าตั้งคำถามนี้มีได้หมายความว่า ชาวบ้านสวายมิได้รักสงบ แต่อยากจะทราบว่ รัฐบาลจะตั้งสถานีตำรวจรักษาความปลอดภัยให้เขาหรือไม่ เพราะ ปรากฏว่ามีผู้ร้ายชุกชุม เมื่อสัปดาห์ก่อน ก็มีการปล้นกันชนรายหนึ่ง และยังจับตัว

ผู้ร้ายไม่ได้ ข้าพเจ้าขอประทานทราบว่าจะตั้งสถานีตำรวจหรือไม่

ขุนสมภารหิตะคดี (รัฐมนตรี):
ที่รัฐบาลได้ตอบไปนั้นก็เป็นเหตุผลสำคัญข้อหนึ่งในการตั้งสถานี คือ การตั้งสถานีที่ไหนนั้น ทางตำรวจย่อมรู้ว่าจำเป็นเพียงไร เพราะเหตุว่าการตั้งท่านก็ย่อมทราบแล้วว่าเกี่ยวกับการ จะ ตั้ง จำรงบประมาณ เพราะฉะนั้นในแง่คดีที่เรียนกับท่านข้อหนึ่งนั้น เป็นข้อสำคัญข้อหนึ่งในการพิจารณาตั้งสถานีด้วย ท่านจะแลเห็นว่าใน โรงเรียนของตำรวจในขณะที่ท่านตั้งกระทุ่ตามเมื่อปี ๒๔๘๓ คือปีที่ตั้งกระทุ่ตามนั้น จน ใน ขณะ ที่ ตอบ คือ รว ๆ เดือนกันยายนมีคดีอาญา คือ ฉุดคร่าทำอนาจารหนึ่งราย มีสุราเถื่อนหนึ่งราย และมีคดีผิดพระราชบัญญัติสุราซึ่งได้เปรียบเทียบไปแล้ว ๕ ราย รวมทั้งหมด ๗ รายเท่านั้น เพราะฉะนั้นการตั้งสถานีนั้นจำเป็นที่เราจะต้องดูว่ามีเหตุผลสมควรจะตั้งหรือไม่ ถ้าหากว่าไปตั้งโดยเราไม่ได้พิจารณาใคร่ครวญแล้ว การใช้จ่ายเปลืองกว่าการที่จะ ใช้สายตำรวจไปตรวจ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทุ่ต่อไปของนายพันธุ มุลศาสตร์ เรื่องนักโทษที่ทัศนนิคมคลองไผ่

นายพันธุ มุลศาสตร์ (สุรินทร์):
ข้าพเจ้าขอตั้ง กระทุ่ตามท่าน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้ คือ ตามนโยบายของรัฐบาลซึ่งได้แถลงต่อสภาผู้แทนราษฎรว่า จะดำเนินการจัดตั้งทัศนนิคมสำหรับนักโทษที่ประพฤติกวดี เพื่อปลูกฝังการอาชีพอันจะเป็นผลในทางป้องกันการกระทำผิดนั้น ปรากฏว่านักโทษที่ไปก่อความเดือดร้อนให้แก่ราษฎรและเจ้าหน้าที่ปราบปรามในจังหวัดสุรินทร์และจังหวัดบุรีรัมย์นั้น ส่วนมากเป็นนักโทษที่หลบหนีการควบคุมจากทัศนนิคมคลองไผ่ จึงขอทราบ ว่ากระทรวงมหาดไทยมีนโยบายที่จะควบคุมมิให้นักโทษที่คลองไผ่หลบหนีไปกระทำความผิดซ้ำอีกได้หรือไม่

ขุนสมภารหิตะคดี (รัฐมนตรี):
นโยบายที่จะควบคุมนักโทษหลบหนีจากการควบคุมไปกระทำผิดนั้น กระทรวงมหาดไทยได้ตระหนักอยู่เป็นอย่างดี ได้พยายามเอาใจใส่ป้องกันตลอดมา สำหรับเรือนจำคลองไผ่ ไม่ใช่ทัศนนิคมคลองไผ่นั้น นอกจากการควบคุมป้องกัน

โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว ยังได้ตั้งสถานีตำรวจภูธรประจำขึ้นยังเรือนจำโดยเฉพาะเพื่อให้กำกับการควบคุมเพียง พอที่จะวางใจได้ต่อไป นอกจากนี้ยังกำลังพิจารณาดำเนินการสร้างสถานที่คุมขังให้ถาวรมั่นคงเพื่อป้องกัน การหลบหนีอีกด้วย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทำการต่อไปนายพันธุ มูลศาสตร์ เรื่อง
ทางหลวงสายท่าชุม สุรินทร์

นายพันธุ มูลศาสตร์(สุรินทร์):
ข้าพเจ้าขอตั้งคณะกรรมาธิการว่า
การกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้ คือ
ทางหลวงสายอำเภอท่าชุม สุรินทร์ รัฐบาลได้จ่ายเงินเป็นค่าสร้างและซ่อมแซม
ปีหนึ่ง ๆ เป็นจำนวนไม่น้อย แต่สภาพ
ของทางสายนี้ก็ยังอยู่ในสภาพเดิม
กล่าวคือใช้สัญจรไปมาได้สะดวกเป็นบาง
ฤดู จึงขอเรียนถามว่า รัฐบาลมีนโยบายที่จะสร้างทางสายนี้ซึ่งเป็นสายสำคัญ
ให้ผู้สัญจร ไปมาได้สะดวกตลอดฤดูกาล
หรือไม่ เพราะเหตุใด

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี):
กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่าทางหลวง
สายท่าชุม สุรินทร์เป็นตอนหนึ่งของทาง
สายสุรินทร์ ร้อยเอ็ดซึ่งเป็นเส้นทางในโครง

การ ๑๘ ปีของรัฐบาล แต่ที่ยังมิได้
ทำการก่อสร้างถึงขีดสมบูรณ์ในขณะนี้ ก็
เนื่องจากความสำคัญยังอยู่ในลำดับหลัง
แต่เพื่อช่วยเหลือราษฎรให้ได้ใช้ทางสาย
นี้ไปพลางก่อน จังหวัดก็ได้จัดการดูแล
บำรุงรักษาให้ตามส่วนที่ได้รับงบประมาณ

นายพันธุ มูลศาสตร์ (สุรินทร์):
ข้าพเจ้าขอ ประทานซักถามว่าทางหลวง
สายนี้ เป็นทางหลวงอยู่ในความดูแล
ของจังหวัดสุรินทร์มาช้านานแล้ว
และสภาพยังอยู่ในสภาพเดิม ข้าพเจ้า
อยากจะยกฐานะให้เป็นทางหลวงของรัฐบาล
ให้อยู่ในความดูแลของ กองทาง กรม
โยธาเทศบาลจะได้หรือไม่

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี):
ถ้าท่านประสงค์อย่างนั้น จะได้ให้เจ้าหน้าที่
พิจารณาต่อไป.

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
กระทำการต่อไปของ ร.ท. ขุนสรไกรพิเชียฐ
เรื่องสำนักงานช่างตวงวัด

ร.ท. ขุนสรไกรพิเชียฐ (อุดร
ธานี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกรรมาธิการว่า
การกระทรวงเศรษฐการดังต่อไปนี้
คือปรากฏว่ามีเครื่องช่างตวงวัด ซึ่งผู้จำ

หน่วยได้ไปขอให้สำนักงานกลางซึ่งทาง
วัดตรวจประทับตราว่าถูกต้องนั้น มีการ
ตรวจประทับตราซ้ำกว่าปกติทุกราบ ซึ่ง
ทำให้ผู้ขอต้องเสียเวลาการจำหน่ายขาด-
รายได้ไป ทั้งนี้ขอเรียนถามว่า เป็น
เพราะเหตุใด

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ(รัฐ-
มนตรีว่าการ กระทรวงเศรษฐกิจ) :
กระทรวงเศรษฐกิจ การขอตอบดังต่อไปนี้
คือ การตรวจสอบประทับตราเครื่องซึ่ง
ดวงวัดนั้น เป็นงานฝ่ายวิชาการ เครื่อง
บางชนิดทางการจำเป็นต้องกักไว้ก่อน ก่อน
ลงมือ กระทำการตรวจสอบเช่น เครื่องที่
ประกอบด้วยไม้ จะต้องกักรอไว้จนเห็นว่า
ไม้ชิ้นนั้นแห้งอยู่ตัวแล้ว จึงจะลงมือทำการ
ตรวจสอบได้ แต่ทั้งนี้ก็ไม่ทำให้ล่าช้าไป
กว่าที่จำเป็นหรือผิดปกติ ผู้ทำ ผู้สั่ง ผู้
ซ่อมมีการติดต่อนำเครื่องมาให้ตรวจสอบ
ทุกวันก็ได้รับเครื่องที่ตนได้ส่ง ไว้คราว
ก่อน ๆ ที่ได้ตรวจสอบแล้วกลับไปทุก-
วันทยอยกันไปเช่นนั้น จึงไม่น่าจะทำให้ผู้
จำหน่ายเครื่องซึ่งดวงวัดเหล่านั้นขาดรายได้
ต่อไปนี้เป็นสถิติแสดงถึงเครื่องซึ่งดวง-
วัดที่ผ่านการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ใน
ระยะ ๓ เดือนหลังนี้ กุมภาพันธ์ พ.ศ.

๒๔๘๔ ๘,๐๔๓ เครื่อง มีนาคม พ.ศ.
๒๔๘๔ ๒๑,๓๑๘ เครื่อง เมษายน
พ.ศ. ๒๔๘๔ ๘,๔๘๔ เครื่อง ทั้งนี้จะ
เห็นได้ว่าในวันหนึ่ง วันหนึ่งมีเครื่องซึ่ง
ดวงวัดพร้อมที่จะจำหน่ายได้ถึง ๔๐๐
กว่าเครื่อง

ร.ท. ขุนไกรสรพิศิษฐ์ (อุดร-
ธานี) : ข้าพเจ้าขอซักต่อไปว่าการที่
เจ้าพนักงานทำการตรวจกันอยู่วันละ
๔๐๐ เครื่องนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้คิดว่า
เจ้าพนักงานทำงานไม่เต็มที่ แต่ข้าพเจ้า
คิดว่าเจ้าพนักงานของกองซึ่งดวงวัด
นั้นมันน้อยไป ซึ่งเช่นเครื่องซึ่งศักดิ์ เจ้า
ของผู้ที่จำหน่ายก็ได้นำมาให้ตรวจแล้ว
ควรจะตรวจได้ทันที เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
ขอเรียนถามว่า สำนักงานซึ่งดวงวัดจะ
เพิ่มเจ้าหน้าที่ขึ้นอีกจะได้หรือไม่

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ (รัฐ-
มนตรีว่าการ กระทรวงเศรษฐกิจ) :
ถ้ามีงบประมาณเหลือบ้างกว่าแรงก็อยาก
จะขอเพิ่ม แต่ขณะนี้เห็นว่าพอจะไปได้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : กระ-
หู่ต่อไปของ พล.ท.พระยาอมรวิสัยสรเดช
เรื่อง ทางที่จะทราบผลของการงานที่ส่งไป

ขอเลื่อน ต่อไปกระทู้ของ พล.ต. พระยาอมรวิสัยสรเดช เรื่องเพิ่มคุณภาพของโรงงานน้ำตาลไทย

พล.ต. พระยาอมรวิสัยสรเดช (ลำปาง) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ ดังต่อไปนี้ คือเวลานี้ราษฎรในจังหวัดลำปางนิยมการทำสวนอ้อยส่งโรงงานน้ำตาลไทยกันมากยิ่งขึ้น แต่โรงงานน้ำตาลไทยไม่สามารถรับหีบอ้อยตามความประสงค์ของราษฎรได้ เพราะโรงงานหีบอ้อยได้ในปริมาณน้อยกว่าความต้องการ ฉะนั้นใคร่ทราบว่าจะรัฐบาลดำริจะเพิ่มคุณภาพของเครื่องจักรใน โรงงาน ให้หีบอ้อยได้ปริมาณมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมบ้างหรือไม่

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ (รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเศรษฐกิจ) : กระทรวงเศรษฐกิจ ขอตอบว่า โรงงานน้ำตาลลำปางนั้น เมื่อก่อสร้างใหม่สามารถหีบอ้อยได้ ๕๐๐ ตันต่อวัน ในปีแรกอ้อยไม่มีพอจะหีบ ต่อมาชาวไร่อ้อยเห็นผลดีได้มีการปลูกมากขึ้น จึงได้ขยายโรงงานนี้จนสามารถหีบอ้อยได้วันละ ๘๐๐ ตันแล้ว การที่จะขยายต่อไปนั้น ไม่ใช่เพิ่มเครื่องจักรบางส่วนอย่างที่ได้ขยายในครั้งที่ ๑ หากแต่จะต้อง

ขยายเป็นการใหญ่เกือบจะกล่าวได้ว่าเป็นการจัดทำโรงงานใหม่อีก ๑ โรง ฉะนั้นจะต้องคอยดูกรณีแวดล้อมไปก่อน ถ้าเหตุการณ์อำนวยทางราชการก็ยินดีจะขยายอีกแต่ไม่ใช่ในขณะนี้

พล.ต. พระยาอมรวิสัยสรเดช (ลำปาง) : ข้าพเจ้าขอซักว่า โรงงานน้ำตาลไทยที่ลำปางนั้น ได้เพิ่มคุณภาพเต็มความสามารถแล้วหรือ หรือยังจะเพิ่มคุณภาพต่อไปได้อีกประการใดบ้าง

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ (รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเศรษฐกิจ) : ได้ตอบแล้วเมื่อกี้ สำหรับโรงงานนั้นในขณะนี้ได้ขยายเต็มที่แล้ว.

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : กระทู้ต่อไปของขุน อนุสร กรณ์ เรื่องการศึกษาผู้ใหญ่

ขุน อนุสร กรณ์ (นครพนม) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการดังต่อไปนี้ คือตามที่รัฐบาลได้จัดการศึกษาผู้ใหญ่ขึ้นโดยมิได้จำกัดอายุ ของผู้สมัครเรียนนั้นย่อมเป็นองค์การที่ดี และในต่างประเทศบางประเทศเขาไม่ได้จำกัดอายุผู้สมัครเรียนก็จริงแต่การที่เป็นอยู่ในประเทศของเราเวลานี้ โดยเฉพาะผู้สมัคร

เรียนที่มีอายุมากแล้วระหว่าง ๕๐ ปี ที่ ได้สมัครเข้าเรียน ด้วยการ ปลุกปลอบ ครอบเมื่อจบเรียนเข้าจริง ๆ ก็มักขาด การเรียนเป็นส่วนมาก โดยอ้างว่าอายุ มากแล้ว หูตาไม่ค่อยดี ถึงจะเรียนไป ก็ไม่สู้จะได้ประโยชน์ยิ่งไปกว่าเวลาการ ทำมาหาเลี้ยงชีพที่ยากจน จึงมัก หลีก เลี่ยงขาดการเรียนบ่อย ๆ และหนักเข้า ก็พาลไม่ไปเรียนเอาเฉย ๆ ซึ่งทำให้ เป็นตัวอย่างแก่คนอื่น ไปด้วย โดยรู้ ว่า การเข้าเรียนนั้น ตามใจสมัคร ปราศจาก การบังคับเพื่อให้การศึกษาผู้ใหญ่ก้าวหน้า สมตามนโยบายที่ดี จึงขอเรียนถาม ดังนี้

๑. การเป็นเช่นนี้รัฐบาลได้ทราบ แล้วหรือไม่

๒. รัฐบาลได้ดำริที่จะจำกัดอายุ ของผู้สมัครเข้าเรียนให้พอสมควรหรือไม่

๓. รัฐบาลจะมีวิธีแก้ไขที่จะ ไม่ให้มีการขาดเรียนดังกล่าวนี้ประการใด

พล.ร.ท. หลวงสินธุสงคราม ชัย ร.น. (รัฐมนตรีว่าการกระทรวง ธรรมการ) : กระทรวงธรรมการ ขอ ตอบดังนี้ คือ

๑. เรื่องที่ถามมานั้น ข้อเท็จจริง ยังไม่ปรากฏแน่นอน แต่กระทรวง

ธรรมการก็ได้ส่งกำกับเจ้าหน้าที่อยู่เสมอ ให้ดำเนินการศึกษาผู้ใหญ่เฉพาะผู้ที่มีความสามารถในการเรียน

๒. ขณะนี้การเรียนในโรงเรียน ผู้ใหญ่ยังไม่จำกัดอายุ ถ้าจะมีการจำกัด อายุก็อาจต้องมีการบังคับ

๓. การศึกษาผู้ใหญ่เป็นของใหม่ อยู่ในระหว่างการทดลองเรื่องที่ถามจึง เป็นเรื่องจะต้องสอบสวนหาหลักฐาน และช่องทางในการแก้ปัญหาต่อไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : หมทวาระกระทำแล้ว ข้าพเจ้าได้รับนิติ จากทางรัฐบาลฉบับหนึ่งขอเปลี่ยน ระเบียบวาระคือ ทางรัฐบาลขอเปลี่ยน ระเบียบวาระ โดยให้นำร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลจังหวัดลพบุรี ศาลจังหวัด นครจำปาศักดิ์ ศาลจังหวัดพิจิตรสงคราม และศาลจังหวัดพระตะบอง พุทธศักราช ๒๔๘๔ และร่างพระราชบัญญัติการใช้ กฎหมายบังคับแก่คดี ซึ่งมูลกรณีเกิดขึ้น ในดินแดนที่ประเทศไทยได้คืนจาก ประเทศฝรั่งเศส พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จ แล้ว ขึ้นพิจารณาก่อนระเบียบวาระอื่น เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าจะถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ

เนื่องจากประธานสภาผู้แทน
ราษฎร มีกิจธุระจึงได้มอบให้
พล.ต.พระประจันต์ จินะประธาน
สภาผู้แทนราษฎรดำเนินการแทน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : ขอเชิญกรรมวิธีการเข้า
ประจำที่ ต่อไปขอให้เลขาธิการสภาฯ
อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
ร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลจังหวัด
ฉะเชิงเทรา ศาลจังหวัดนครราชสีมา
ศาลจังหวัดพิจิตร สงคราม และ ศาล
จังหวัดพระตะบอง พุทธศักราช ๒๔๘๔

คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒
มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา
๖ มาตรา ๗ และ มาตรา ๘

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : หมติการพิจารณาในวาระที่
๒ แล้ว ต่อไปข้าพเจ้าจะให้ที่ประชุม
พิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นสมควรจะ
ประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นกฎ-
หมายได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้

โปรดยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุม
อนุมัติให้ประกาศใช้พระราชบัญญัติ
เป็นกฎหมายได้

ต่อไปพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
การใช้กฎหมายบังคับแก่คดีซึ่งมูลกรณี
เกิดขึ้นในดินแดนที่ประเทศไทยได้คืน
จากประเทศฝรั่งเศส พุทธศักราช ๒๔๘๔
ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จ
แล้ว เพื่อพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓
ต่อไปขอให้เลขาธิการสภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการใช้กฎหมาย
บังคับแก่คดีซึ่งมูลกรณีเกิดขึ้นในดินแดน
ที่ประเทศไทยได้คืนจากประเทศฝรั่งเศส
พุทธศักราช ๒๔๘๔

คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒
มาตรา ๓ และมาตรา ๔

นายเชมชาติ บุญยรัตพันธุ์
(ร้อยเอ็ด) : มาตรา ๔ นี้กรรมวิธีการ
ได้ไปแก้ไขขึ้นใหม่ และเปลี่ยนแปลง
ถ้อยคำไป สำหรับในบรรทัดที่ ๔ นั้น

ข้าพเจ้ามีความสงสัยว่า ที่กรรมาธิการมาเปลี่ยนแปลงข้อความว่าเป็นว่า “เว้นแต่ความผิดอันมีลักษณะ ในทาง การเมืองที่มิได้ กระ ทำต่อ ประเทศไทย ไม่ให้ ถือว่า เป็นความผิด” การ ที่กรรมาธิการมาแก้ไขเป็นเช่นนี้ตรงกันข้ามกับข้อความที่รัฐบาลร่างมาเดิมนั้นมีข้อความว่า “เว้นแต่ความผิดอันมีลักษณะ ในทาง การเมืองที่กระทำต่อรัฐบาล ซึ่งมีอำนาจอยู่ในดินแดนนั้น ก่อนที่ ประเทศไทย ได้คืนมา ให้ถือว่า ไม่เป็นความผิด” การที่มาบัญญัติใหม่เช่นนี้ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าความมุ่งหมายเปลี่ยนแปลงไปมากทีเดียว อย่างร่างเดิมนั้นข้าพเจ้าเข้าใจว่า การเมืองซึ่งกระทำต่อรัฐบาล ซึ่งมีอำนาจอยู่ในดินแดนนั้นเท่านั้น ก่อนที่เราได้คืนมา แต่ที่บัญญัติไว้เช่นนี้ หมายความว่า การเมืองที่ไม่เฉพาะ แต่จะ ทำต่อ ประเทศ ไหน ๆ ทั้หมด ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการบัญญัติกว้างขวางเกินไป และเราไม่มุ่งประสงค์จะปล่อยให้ลักษณะเป็นไปเช่นนั้น คงจะมุ่งประสงค์ที่จะปล่อยให้ทำสำหรับความผิดต่อรัฐบาลที่มีอำนาจในดินแดนเท่านั้น ไม่ใช่ปล่อยให้กระทำผิดต่อทุกประเทศ ดังที่กรรมาธิการได้แก้ไขมานี้

เจ้าพระยาสุรธีรธรรมาธิเบศ (ประธานกรรมาธิการ): ตามที่ท่านสมาชิกกล่าวนั้นก็เป็นความจริงว่า ต่างกันกับที่ได้อ้างมาเดิม แต่ที่ได้เขียนมาให้ต่างกันนั้น เป็นความตั้งใจของกรรมาธิการให้เป็นไปเช่นนั้น เพราะท่านจะสังเกตว่าตามร่างเดิมนั้น กล่าวเฉพาะเจาะจง ซึ่งเป็นการกระทำต่ออินโดจีน โดยเฉพาะ แต่ที่กรรมาธิการเขียนไว้แบบนี้ เพื่อให้กินความถึงทั่วๆ ไป โดยไม่เจาะจง นอกจากนั้นในเรื่องการเมืองนั้น เราไม่มีความประสงค์ที่จะเอาคนฟ้องร้อง เว้นไว้แต่จะทำความผิดต่อประเทศไทยเท่านั้น

นายเชมชาติ บุณยรัตพันธุ์ (ร้อยเอ็ด): ข้าพเจ้าขอภัยที่จะต้องมีข้อข้องใจต่อไปอีก คือ เป็นดั่งที่ท่านกรรมาธิการ ได้กล่าวนั้น ถูกแล้ว แต่ลักษณะของความผิดทางการเมืองนั้น ถ้าจะพิจารณาแล้วมีหลายอย่าง ต่างกันและความผิดบางอย่างนั้น ประเทศไทยเราก็ไม่ประสงค์เหมือนกัน เช่น ลัทธิคอมมิวนิสต์ เป็นต้น ถ้าหากว่าผู้กระทำความผิดเช่นนั้นได้กระทำการเป็นส่วนตัว มิได้กระทำเพื่อประเทศไทยเราแล้ว ถ้ากฎหมายบัญญัติไว้เช่นนี้ ถือว่าอันนี้ไม่ใช่

ความผิดด้วย แต่ผู้กระทำความผิด ถ้าไม่ได้ทำเพื่อประเทศไทยเราแล้ว เขาทำเพื่อประโยชน์ส่วนตัวของเขา ลัทธินี้ซึ่งได้กระทำขึ้นเราก็ไม่พึงประสงค์เลย ลัทธิการเมืองซึ่งได้กระทำขึ้นไม่ใช่เพื่อประโยชน์ประเทศไทยแล้ว อันนั้นยังคงเป็นความผิดอยู่ ข้าพเจ้าอยากจะถามเช่นนั้น

พระยาอรรถกาวรีนิพนธ์ (กรรมาธิการ) : ในเรื่องความผิดในทางการเมืองนี้ เราก็คือที่ทราบกันแล้วว่า ถ้าความผิดนั้นได้เกิดขึ้นในต่างประเทศ และอีกประเทศหนึ่งไม่ได้เอาใจใส่เลย กับถึงแม้ว่าผู้กระทำความผิดจะได้หลบหนีเข้ามาภายในประเทศใดประเทศหนึ่ง ประเทศนั้นก็ไม่ว่าจะส่งตัวผู้กระทำความผิดให้ไป นี่เป็นการแสดงอยู่แล้วว่าประเทศต่างๆ ไม่ยอมรับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนที่เป็นความผิดในทางการเมือง ทั้งนี้ในการที่เราจะแยกว่าความผิดการเมืองใด เป็นความผิดที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำลงโดยความรักชาติหรือเห็นแก่ชาติหรือไม่ หรือได้กระทำลงโดยสมควรหรือไม่นั้น เป็นการยากที่เราไม่สามารถจะแยกได้ เช่นนี้ก็เป็นการจำเป็นที่เราจะต้องบัญญัติ ความผิดในทางการเมืองทั้ง

หมด นอกจากที่ทำแก่ประเทศไทยแล้ว เราไม่เอาใจใส่ ก็คือว่าเราไม่ต้องการลงโทษ

ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ยังติดใจอีกไหม

นายเชมชาติ บุญยรัตพันธุ์ (ร้อยเอ็ด) : ไม่ติดใจ

ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้เลขาธิการสภาฯ อ่านต่อไป

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ ทวิ

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ตามที่คณะกรรมการมาเพิ่มมาตรา ๘ ทวิลงเป็นใจความว่า มาตรา ๘ ทวิ “เพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ถือว่าวันที่ประเทศไทยได้ดินแดนคืนจากประเทศฝรั่งเศส คือวันที่ได้มีการรับมอบหรือวันที่ กองทัพไทยเข้ายึดแล้ว แต่กรณี” การที่กรรมาธิการเติมข้อความเช่นนั้น กระทำให้ข้าพเจ้ามีความสงสัยอยู่บางประการ กล่าวคือในหลักกฎหมายทั่วไปเราถือกันว่าวันที่อธิปไตยของดินแดนนั้น

คืนมาสู่ประเทศไทยก็คือวันที่ให้สัตยาบันกัน แต่เมื่อเราร่างกฎหมายขึ้นเป็นอีก ๒ อย่างคือวันรับมอบอย่างหนึ่ง และวันกองทัพไทยเข้ายึดดินแดนอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้ามีความสงสัยว่าในเรื่องวันที่กองทัพไทยเข้ายึดดินแดนได้มีประกาศยึดทุก ๆ ขณะหรือไม่อย่างหนึ่งเพราะเหตุว่าวันที่ยึดตำบลไหนได้ พรุ่งนี้ยึดตำบลไหนได้ เลื่อนไปอีกวันหนึ่งก็ยึดตำบลไหนได้อีกเป็นขึ้น ๆ ไปเช่นนั้น ถ้าหากเราได้เติมว่ากองทัพไทยยึดได้เช่นนี้จะเป็นการลำบากแก่ผู้พิพากษาว่า กองทัพไทยยึดได้วันไหน ยึดได้แก่ไหน เมืองไหน ทางรัฐบาลเราประกาศหรือไม่ นี่เป็นข้อเท็จจริงที่ข้าพเจ้าไม่ทราบ ถ้าหากว่ารัฐบาลประกาศไว้ว่าวันนั้นยึดจังหวัดพระตะบอง วันนั้นยึดนครจำปาศักดิ์ แล้วเช่นนี้จะเป็นการลำบากแก่ผู้ใช้กฎหมายอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าอยากทราบว่ากรรมาธิการมีความเห็นอย่างไรในการที่เติมลงไปเช่นนั้น

เจ้าพระยาสุรธรรมาธิเบศ (ประธานกรรมาธิการ): ที่จริงข้อนี้กรรมาธิการไม่ได้เปลี่ยนใจความเดิมเลย เพราะถ้าท่านจะอ่านความในมาตรา ๔ และมาตราต่อไปนั้น จะเห็นได้ว่าได้เขียนไว้ ๒ อย่างไม่ใช่อย่างเดียว ความใน

มาตรา ๔ เดิมนั้นว่า “การกระทำผิดของบุคคลในดินแดนที่ประเทศฝรั่งเศสคืนให้ประเทศไทย หรือในดินแดนที่กองทัพไทยเข้ายึด จะเป็น ความผิด อาญาหรือไม่ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ต่อไปนี้ ฯลฯ” ร่างเดิมที่รัฐบาลร่างมาก็แยก ๒ อย่างคืออย่างหนึ่งในกรณีกองทัพไทยเข้ายึดแล้ว ก็ให้ถือว่าวันที่เข้ายึดเป็นเกณฑ์ ถ้าเป็นกรณีที่ยังไม่ได้เข้ายึด ก็ให้ถือว่าวันรับมอบ

การที่คณะกรรมาธิการเพิ่มมาตรา ๗ ทวิขึ้นเช่นนี้ ก็เพื่อจะได้ไม่ต้องเขียนข้อความซ้ำกันทุกมาตรา กรรมาธิการจึงได้เขียนเสียใหม่เป็นมาตรา ๗ ทวิ เพื่อจะกล่าวเสียหมดเดียว

อีกอย่างหนึ่งขอให้ท่านสังเกตว่า จะต้องมีการกำหนดวัน จะให้นับแต่วันใด ร่างเดิมนี้ไม่มีแน่นอน แต่ร่างของคณะกรรมาธิการมีการกำหนดแน่นอนว่าให้นับอย่างไร

อีกอย่างหนึ่งท่านบอกว่าไม่รู้ กองทัพไทยเข้าไปยึดดินแดนไหนเมื่อไร นั้นเป็นข้อเท็จจริง กองทัพไทยเข้าไปยึดวันใดนั้นเป็นข้อเท็จจริงที่จะต้องสืบกันว่า ก่อนยึดได้หรือภายหลังที่ยึดได้

อีกประการหนึ่งก็ขอให้ท่านดูประกาศของทางราชการในเรื่องนี้ คือคำสั่งของผู้บัญชาการทหารสูงสุดที่ ๗/๘๔ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๔๘๔ มีความว่า “เนื่องด้วยประเทศไทยยึดดินแดนจากอินโดจีนฝรั่งเศสได้หลายแห่ง ซึ่งจำเป็นต้องจัดระเบียบการปกครองดินแดนเหล่านั้นให้เรียบร้อยต่อไป จึงกำหนดเป็นข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

๑. บรรดาที่ดินแดนที่ทหารไทยยึดได้จากฝรั่งเศสนั้น ให้ขึ้นอยู่กับอำนาจปกครองของแม่ทัพหรือผู้บัญชาการกองพลที่เข้ายึดดินแดนนั้นๆ ได้ทั้งสิ้น

๒. ดินแดนตามที่กล่าวแล้วในข้อ ๑ อยู่ติดต่อกับจังหวัดใด ให้ไปรวมเข้ากับจังหวัดนั้น ถ้ามีปัญหาว่าควรจะรวมเข้ากับจังหวัดใด ให้แม่ทัพหรือผู้บัญชาการกองพลเป็นผู้กำหนดได้

๓. ดินแดนที่ทหารยึดได้นั้น ให้จัดตั้งขึ้นเป็นแคว้นขึ้นโดยเลือกเจ้าหรือคนสำคัญในแคว้นนั้นเป็นผู้ปกครองขึ้นแก่ข้าหลวงประจำจังหวัดที่แคว้นนั้นขึ้นอยู่ ในแคว้นหนึ่งๆ ให้แบ่งเป็นแคว้นย่อย (ถ้าจำเป็น) โดยมีอาณาเขตประมาณเท่ากับอาณาเขตอำเภอ แล้วให้ตั้งผู้ปกครอง

ครองย่อยซึ่งอยู่ในแคว้นขึ้นปกครองโดยขึ้นอยู่กับแคว้นใหญ่

๔. บรรดาบุคคลและทรัพย์สินที่อยู่ในดินแดนซึ่งทหารยึดได้นั้นจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายไทยทั้งสิ้น เว้นแต่แม่ทัพหรือผู้บัญชาการกองพลจะสั่งให้ยกเว้น การใช้กฎหมายอะไรอีกก็ได้ตามความจำเป็น”

นี่เป็นการยกตัวอย่างให้ท่านเห็นว่าเมื่อกองทัพไทยเข้ายึดแล้ว ข้อเท็จจริงนั้นเห็นจะสืบได้ไม่ยากนัก และตามประกาศนี้ให้ใช้กฎหมายไทยได้อยู่แล้ว ส่วนกรณีที่กองทัพไทยยังไม่ได้เข้ายึดนั้นก็จำเป็นอยู่เองที่จะต้องใช้ตั้งแต่วันรับมอบ เพราะเหตุว่ายังไม่ได้รับมอบก็ยังไม่ได้ใช้ เพื่อประโยชน์ของรัฐในเรื่องนี้เพื่อสะดวกแก่การบังคับบัญชา สะดวกแก่เจ้าหน้าที่ฝ่ายธุรการและสะดวกแก่ศาลที่จะวินิจฉัยว่า ควรจะให้สิทธิแก่ไหนตามที่พระราชบัญญัติบัญญัติไว้

นายพน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้าขอกราบเรียนถึงข้อสงสัยอีกสักเล็กน้อยว่า ตามร่างเดิมในมาตรา ๔ ว่า “ดินแดนที่กอง

ทัพไทยยึดได้” ถ้าหากว่าบัญญัติไว้เช่นนั้นแล้ว ก็พอจะได้ความว่าดินแดนทั้งหมดที่กองทัพไทยยึดได้ แต่นี้กระรมาธิการมาเติมวันลงไปก็เกิดแบ่งเป็นภาคๆ วัน^๕ยึดเมืองนั้น วัน^{๕๕}ยึดเมืองนั้น ทำให้ลำบากแก่ผู้ปฏิบัติ ผู้ใช้กฎหมายจะต้องพิจารณาเช่นเขตศรี โสภณยึดได้เมื่อไร ต้องไปตบค่าสังหาร พระตะบองยึดได้เมื่อไร ต้องไปตบค่าสังหาร ข้าพเจ้าคิดว่าดินแดนที่กองทัพไทยยึดได้ทั้งหมดมีกี่แคว้นก็เป็นการพอแล้ว ศาลวินิจฉัยได้ทันที ข้าพเจ้ามีความเห็นเช่นนั้น

พระยา อรรถการ รัช นี พันธ์ (กรรมาธิการ) : ในการกำหนดวันนั้น ก็เชื่อว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติก็คงจะเห็นได้แล้วว่า จำเป็นจะต้องกำหนด ไม่กำหนดนั้นไม่ได้เพราะไม่รู้ว่าจะรับเมื่อไร ในการกำหนดนั้น ก็จำเป็น อย่างยิ่งที่จะต้องใส่วันลงไป ถ้าไม่มีวันแล้ว เป็นต้นว่าวันที่ ๑ ที่ทหารเข้าไปยึดก็โมงกินาฬิกา นั้นก็ต้องนับตั้งแต่เมื่อนั้น จะเป็นการยุ่งยากเสียอีก เพราะฉะนั้น ถ้าเราถือวันแล้ว ทหารจะเข้าไปยึด ไปเวลาเช้าหรือไปเวลาเย็น เวลาใดก็ตามก็ต้องถือเอาวันนั้น ที่ข้อเท็จจริงที่ทหารจะเข้าไปยึด อาจจะเป็นคนละวัน

ได้ เราก็ต้องถือเอาวันที่เข้ายึดได้ทั้งหมด ปัญหาก็คงจะไม่มี แต่อย่างไรก็ตาม คณะกรรมาธิการเห็นว่าเท่าที่เรามากำหนดไว้^๕ เป็นการทั่วไป เท่าที่เราอาจจะกำหนดได้ แต่ว่าที่สภา^๕วันจะมีวันกำหนดดีกว่านั้น คณะกรรมาธิการก็ไม่ขัดข้อง

นายจำลอง ดาวเรือง (มหา-สารคาม) : ปัญหาเรื่องการใช้กฎหมายซึ่งท่านผู้แทน พระนครศรีอยุธยา มีความสงสัย^{๕๕๕} ข้าพเจ้าก็มีความสงสัยเช่นเดียวกัน คือในวันนั้นข้าพเจ้าจำได้ว่าเมื่อเรามีการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือฉบับไหนก็ไม่ทราบ เกี่ยวกับปัญหาการใช้กฎหมายที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมได้ชี้แจงว่า ให้ถือวันใช้ในวันให้สัตยาบันคือวันที่ ๕ กรกฎาคม^๕ ที่กรรมาธิการได้เติมข้อความในมาตรา^๕ ทำให้ข้าพเจ้าสงสัยยิ่งขึ้น ขอเรียนถามว่า เหตุผลที่รัฐบาลกล่าวในวันนั้นกับที่กรรมาธิการเรียนมาวัน^๕ถูกต้องหรือต่างกันอย่างไร

น.อ. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : ที่ข้าพเจ้ากล่าวในวันนั้นก็โดยที่ท่าน

สมาชิกสงฆ์ บอกว่ากฎหมายนี้จะใช้กันในวันไหนจึงเป็นที่ยุติแน่นอน ข้าพเจ้าจึงได้ชี้แจงว่าในขณะที่รัฐบาลร่างพระราชบัญญัตินั้น รัฐบาลไม่สามารถจะรู้ได้ว่าจะถือเอาวันไหน เพราะยังไม่มีข้อกำหนดแน่นอนว่าจะมีการรับมอบดินแดนกันเสร็จเมื่อไร แต่อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าได้แสดงความปรารถนาไว้ว่า เมื่อรับหลักการแห่งพระราชบัญญัตินี้แล้ว ถ้าคณะกรรมการจะพิจารณาในเรื่องวันของการใช้กฎหมายให้แน่นอนได้จะเป็นการดี ข้าพเจ้าได้แสดงความเห็นไว้ว่า ถ้าถือตามวันที่ให้สัตยาบันสัญญากันแล้ว ก็ต้องถือเอาวันที่ ๕ กรกฎาคม แต่ถ้าจะถือเอาวันรับมอบดินแดนก็แล้วแต่ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น แต่ทว่าวันไหนจะเหมาะสมก็ขอให้คณะกรรมการไปช่วยกันพิจารณา แต่เมื่อคณะกรรมการได้พิจารณามาแล้ว ทางกระทรวงยุติธรรมก็ไม่มี ความขัดข้องประการใด ซึ่งผู้แทนกระทรวงก็ได้รับตามข้อเสนอของคณะกรรมการแล้ว

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดติดใจก็จะให้

ที่ประชุมวินิจฉัยว่า จะให้เป็นไปตามเดิมหรือจะให้เป็นไปตามที่ กรรมการเสนอมา

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้าตั้งข้อสงสัยเท่านั้น ไม่ได้ขอเสนอแปรญัตติเป็นอย่างอื่น

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : ถ้าอย่างนั้นก็เป็นอันผ่านไป ได้ ต่อไปขอให้เลขาธิการสภาฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา-๘

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : หมดการพิจารณาในวาระที่ ๒ แล้วต่อไปเป็นการพิจารณาในวาระที่ ๓ ข้าพเจ้าจะให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่าสมควรจะประกาศใช้เป็นกฎหมายได้หรือไม่ ผู้ใดเห็นสมควรประกาศใช้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นกฎหมายได้ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ทำการแทน ประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติให้
ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ ต่อไปนี้ขอ
ให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ ควบคุม
การทำค่านาและคูนานา พุทธศักราช
๒๔๘๔ ของรัฐบาล ซึ่งพิจารณาค้างอยู่
เวลานี้ต่อไปก็เป็นเวลาของฝ่ายค้าน

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบล-
ราชธานี) : ร่างพระราชบัญญัตินี้
แรก ข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะสนับสนุน
ช่วยรัฐบาล โดยที่เจตนาการร่างพระ-
ราชบัญญัตินี้ ก็เพื่อประโยชน์ของชาวนา
และเราก็อยมทราบกันอยู่แล้วว่า เวลานี้
ชาวนาต้องการอะไรมาก ก็คือต้องการ
น้ำ และชาวนาที่ต้องการน้ำมากที่สุดก็
ในภาคอีสาน และเมื่อข้าพเจ้ายังไม่ได้
อ่าน ร่างพระราชบัญญัตินี้โดยตลอดก็นึก
ว่าจะทำให้ช่วยเหลือชาวนามาก คือใน
ภาคกลางและรัฐบาล จะได้แบ่งแรงเจ้า-
พนักงานไปช่วยในภาคอื่น ๆ อีก แต่
ครั้นอ่าน ร่างพระราชบัญญัตินี้โดยตลอด
แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัตินี้ทำให้
ราษฎรช่วยรัฐบาลได้มากขึ้น โดย

เฉพาะอย่างยิ่งในการทำนา รัฐบาลจะ
ได้แบ่งกำลังทรัพย์กำลังแรงไปให้ชาวนา
แต่ครั้นได้พิจารณาพระราชบัญญัตินี้อีก
ตัวบทก็หาใช่เป็นเช่นนั้น กล่าวคือว่า ร่าง
พระราชบัญญัตินี้ ชักกับสภาพและข้อ
เท็จจริงหลายประการ ซึ่งท่านสมาชิกผู้มี
เกียรติได้กล่าวไว้แล้ว ต่อไปนี้ข้าพเจ้า
ได้อภิปรายในแง่ที่ยังไม่ได้กล่าวถึง

ในวันก่อนนั้น ก็มีการ อภิปรายกัน
มากมาย ในพระราชบัญญัตินี้ข้าพเจ้า
เห็นว่ายังชักกับเรื่องดิน เรื่องน้ำข้อหนึ่ง
เรื่องคนอีกข้อหนึ่ง ในเรื่องน้ำนั้นเรา
ทราบอยู่แล้วว่า ประเทศไทยเราเวลานี้
รัฐบาลไม่สามารถที่จะบันดาลฝนให้ตก
ลงมาได้ ราษฎรออาศัยน้ำฝน รัฐบาล
ช่วยเหลือราษฎรได้ก็เพียงช่วยเหลือบังคับ
น้ำฝนให้อยู่ในเขื่อนเท่านั้น หรือบังคับ
น้ำในคลองให้ขึ้นไปอยู่ในนาเท่านั้น ทิน
ปัญหาต่อไปมีว่าน้ำฝนที่มีอยู่โดยธรรมชาติ
ของโลก และรัฐบาลได้ช่วยเหลือ แต่
ราษฎรไม่พยายามช่วยเหลือตนเอง และ
รัฐบาลจึงควรออกพระราชบัญญัตินี้ไป
บังคับ แต่ความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น
คือเราพิจารณาดินออกเป็น ๒ ภาค คือ
ภาคที่มีน้ำมาก ๆ ได้แก่ภาคกลาง ภาค

ที่น้ำมากนัก ท่านสมาชิกจังหวัดพิจิตรได้
กล่าวแล้ว ข้าพเจ้าจะได้เลยไป

ส่วนภาคดิน คือภาคเหนือ เช่น
จังหวัดข้าพเจ้านั้นจะได้กล่าวต่อไป ถ้า
หากว่าปีใดฝนแล้ง แม้ราษฎรจะพยายาม
ช่วยตัวเอง สักเพียง ไรก็ไม่สามารถที่จะ
บันทาลให้การทำนาได้ ข้าพเจ้ากล้า
กราบเรียนด้วยความจริงว่า ภาคอีสาน
นั้น เมื่อกฎหมายได้ออกไปแล้ว ราษฎร
ก็ได้ทำคัณฑ์ คุนทุกแห่งมากกว่าที่
พระราชบัญญัติกำหนดไว้เสียด้วยซ้ำ
ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่จำเป็น ถ้าแม่จะออก
พระราชบัญญัติ ราษฎรก็จะไม่เดือดร้อน
ถ้าหากว่าพระราชบัญญัติสามารถบัน-
ทาลน้ำฝนลงมาได้ ข้าพเจ้ายินดีอย่าง
ยิ่งที่จะสนับสนุนพระราชบัญญัติ แต่
ทว่าพระราชบัญญัติ ไม่สามารถที่จะ
บันทาลน้ำฝนลงมาได้แล้ว ข้าพเจ้าเห็น
ว่าร่าง พระราชบัญญัติ จะไม่เป็นประ-
โยชน์อะไรเลย กล่าวคือความประสงค์
ของพระราชบัญญัติให้ทำคัณฑ์ คุน
คือพุนดินให้สูงขึ้น น้ำไว้ไม่ให้ไหลเท
ไปที่อื่น ให้ราษฎรขุดคูทำคัณฑ์ แล้ว
รัฐบาลก็จะได้ส่งเรือ นาคไปช่วย สุนน้ำ
เข้านา เหล่านี้ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่า

ราษฎรได้อาศัย น้ำฝนทั่วประเทศไทย
คราวนี้ ถ้าน้ำฝน ไม่ตกลง มาเราจะ ไปทำ
คัณฑ์ คุนน้ำไว้จะได้ประโยชน์อะไร ข้าพ-
เจ้าขอกราบเรียนว่า คัณฑ์ คุนน้ำนั้นจะเป็น
ที่รับโอกาสมากกว่าที่จะรับน้ำ ข้อเท็จ
จริงเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าขอเรียนว่าพระ-
ราชบัญญัติฉบับนี้ขัดกับความเป็นอยู่และ
สภาพของประเทศไทย

ใน ข้อที่ขัดกับความเป็นอยู่ นั้น
ข้าพเจ้าขอเรียนว่า เดิมทีเดียวท่านอธิบดี
กรมชลประทาน ในการออกตรวจราชการ
นั้น ได้รับคำร้องและได้รับรายงานของ
ราษฎรภาคกลาง รัฐบาลก็ส่ง สิบ เรือ สิบ
น้ำไปช่วยเหลือราษฎร แต่ราษฎรไม่
ช่วยเหลือตัวเองเช่นนี้ สิบขึ้นไปแกก็ไม่
ทำคัณฑ์ จัดการข่งน้ำไว้ เมื่อสิบขึ้น
ไปก็ไหลลงมา ข้าพเจ้าได้สำรวจดูแล้ว
ว่าชาวนาที่ทำเช่นนี้มีจำนวนไม่กี่ รายที่
รัฐบาลช่วยเหลือ สิบน้ำให้แล้ว ราษฎร
ไม่ทำคัณฑ์ น้ำไว้ เช่นนี้จะมีกี่เปอร์-
เซ็นต์ ข้าพเจ้ากล้ากราบเรียนได้ว่ามีน้อย
เต็มที ในภาคกลางที่รัฐบาลช่วยเรือ สิบ
น้ำแก่ราษฎร ก็ว่าราษฎรนั้นถ้าหากว่า
รัฐบาลได้ช่วย แก แกไม่ช่วยตัวเองก็ขอ
ให้ช่วยว่ากล่าว ตักเตือน แนะนำ กันเสีย

ก่อน ถ้าหากว่าแกไม่ทำเช่นนั้นแล้ว และจำนวนคนที่ ไม่ทำมากขึ้น ครึ่ง หรือ ก่อนประเทศ นั้นถึงเวลาแล้วที่เราจะลง ไม่เร็วว แต่ความจริงข้าพเจ้าทราบว่ รัฐบาลให้สถิติไม่ได้ว่าราษฎรหัวตอ นั้นมี เท่าไร

เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอเรียนว่า ด้วยเหตุผลกลใดที่เราจะออกพระราชบัญญัตินี้ไปเพี้ยนราษฎรทั้งประเทศ จริงอยู่ รัฐบาลได้บอกไว้ว่าจะใช้พระราชบัญญัติ นี้ในแห่งใดก็จะให้พิจารณาอย่างรอบคอบ และใช้เป็นแห่ง ๆ ไป ไม่ใช่ว่าจะใช้ทั่ว ทั่วประเทศ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าขอเรียนว่า ในตัวผู้ตกนี้ ข้าพเจ้าไม่มีข้อ กังขาอะไร เลยว่าจะเป็นเช่นนั้น แต่บทบัญญัติที่จำ เป็นจะต้องใช้ผู้น้อยลงไปเป็นลำดับ แต่ หนึ่ง จะเห็น ได้ ว่า กฎหมายที่ใช้อยู่ใน ประเทศเราแต่ก่อนนั้น เช่นพระราชบัญญัติล้อเลื่อน มีบทบัญญัติว่าให้สมุห-เทศาภิบาลรายงานมาเป็นแห่ง ๆ ว่า จังหวัดใดควรเก็บ หรือไม่สมควรเก็บ แล้วพระเจ้าอยู่หัวก็ประกาศใช้เป็นแห่ง ๆ ไป แล้วเดี๋ยวนี้ ขอให้ดูซิว่า จังหวัด พระนครหรืออยุธยาไม่ใช่ แต่จังหวัดตอน สูงขึ้นไปกลับประกาศใช้ มันเป็นเพราะ

ผู้ใหญ่ในสมัยนั้นเห็นว่าสมควร คำว่า “สมควร” เพียงไรนั้นก็ด้วยเหตุผลอย่าง ที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนมาแล้วนั้น เพราะ ฉะนั้นข้าพเจ้าขอกราบเรียนว่า พระราช-บัญญัตินี้ขัดกับ ข้อเท็จจริงและความเป็น อยู่ของบุคคลในท้องถิ่นเป็นอันมาก ข้าพเจ้าเห็นว่าทางออกก็คือ ไม่ควรออก พระราชบัญญัตินี้ ควรใช้คำแนะนำแก่ ราษฎร ถ้าราษฎรไม่ช่วยตัวเอง มีหนัก เข้ามากขึ้นแล้วจึงเสนอพระราชบัญญัตินี้ เข้ามา

ม.ล. ต้อย ชุมสาย (ประจวบ คีรีขันธ์) : ร่างพระราชบัญญัตินี้ ข้าพ-เจ้าเห็นควร ด้วย เพราะเราเคยรับ ร่างพระราชบัญญัติบำรุงพืชไปแล้ว การ ที่เรารับร่างพระราชบัญญัติ บำรุงพืชนั้น จะเป็นผลให้เราต้องทำคันั้นา เพราะเกี่ยว ข้องกันมาก อย่างเช่นคันั้นาเป็น ประโยชน์ในการ ชลประทานตามที่ท่าน รัฐมนตรีและท่านอธิบดีกรมชลประทาน ได้อภิปรายแล้ว

ส่วนประโยชน์ในทางการกสิกรรม นั้น ท่านผู้แทนบุรีรัมย์ได้เคยกล่าวไว้ว่า การกสิกรรมพืชต้องการ น้ำ ซึ่งไหล ม้วน

ตัวมาแล้วผ่านไป พืชนั้นจึงจะเจริญ
ทำนองหลักวิชาเช่นนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า
สมาชิกบางที่จะเผือกคิดและเข้าใจผิดไป
ตามนั้นด้วย ความจริงพืชต้องการปุ๋ย
สำหรับมาหล่อเลี้ยงให้เกิดความเจริญ ปุ๋ย
มีอยู่ ๒ อย่าง คือปุ๋ยที่คนเราใส่ลงไป
อย่างหนึ่ง กับปุ๋ยที่เกิดจากธรรมชาติ
อย่างหนึ่ง ปุ๋ยที่เกิดจากธรรมชาติเกิด
จากพื้นดินมีในหน้าดินหรือที่นั่นนั่นเอง
หรือปุ๋ยที่ได้ผสมมากับน้ำ ไหลตามน้ำมา
การทำคัณนา นอกจากเราต้องการขังน้ำ
ไว้เพื่อหล่อเลี้ยงต้นข้าวหรือพืชแล้ว เรา
ยังต้องการปุ๋ยซึ่งได้ไหลมากับน้ำ ซึ่งใน
การที่เรามีคัณนาไว้ก็เพราะเราจะกักน้ำ
ไว้เพื่อหล่อเลี้ยงต้นข้าวและพืช แล้วก็
ปล่อยไว้ให้ตกเป็นตะกอน เพื่อเป็น
อาหารเลี้ยงต้นพืช แล้วก็ปล่อยน้ำออก
ไปเมื่อเราไม่ต้องการน้ำ แล้วเรามีคูซึ่ง
จะปล่อยน้ำที่เราไม่ต้องการออกไป เมื่อ
เราต้องการน้ำแล้ว เรามีคูซึ่งจะปล่อย
น้ำที่มีเปลี่ยนเข้ามาหล่อเลี้ยงต้นข้าวได้
แล้วพืชในนาจะเจริญงอกงามดีกว่าไม่
มีการทำคัณนา และมีบางท่านค้านว่า
คัณนาของเรารับน้ำฝนเสียโดยมาก โดย
เรากักน้ำไว้ไม่ได้ จะเก็บน้ำได้ก็แต่

น้ำฝนเท่านั้น เราก็จะได้แร่ธาตุต่างๆ ที่มี
อยู่ในอากาศปนมากับน้ำฝนที่เราเก็บไว้
ก็จะได้ประโยชน์ก็เช่นเดียวกับมีปุ๋ย
เหมือนกัน ถ้าไม่มีคัณนาแล้วเราจะต้อง
ใส่ปุ๋ยตามพระราชบัญญัติบำรุงพืช แม้
ปุ๋ยนั้นจะเป็นปุ๋ยวิทยาศาสตร์ หรือชีวข
ควายอะไรก็ตาม ถ้าเราปล่อยให้ไม่มีคั
ณแล้ว ปุ๋ยนั้นก็จะไม่มีประโยชน์อะไร
เลย

ส่วนมีบางท่านสงสัยในเรื่องการทำ
คัณนา แล้วน้ำก็จะไหลไปอยู่ที่ต่ำ ขอน
ท่านพูดไปโดยไม่ได้รู้ข้อเท็จจริงในการ
ทำนา ในการทำนานั้นแม่ที่ลาดถึง ๓๐
หรือ ๓๕ องศาเราก็ก็นำน้ำได้เหมือน
กัน โดยทำคัณนาให้ตื้นเข้า ก็จะเป็นการ
กักน้ำไว้ได้เหมือนกัน มีท่านสมาชิก
บางท่านเกรงว่าราษฎรจะเดือดร้อน จะ
ต้องทำคัณนาสูงถึง ๖-๗ วา แล้วท่าน
อุทริไปค้นสถิติในการทำทางรถไฟว่ากิโล
ละเท่ากันเท่านี้ ท่านไปค้นมาพูดกันเล่นๆ
ทำไม น้ำที่มีสูงเท่านี้ท่านไม่ต้องทำนา
ก็ได้ ถ้าท่านจะทำก็มีพันธุ์ข้าวสำหรับสูง
พอ และเมื่อมีเป็นส่วนน้อยไม่ใช่เป็น
ส่วนมากของประเทศแล้ว ก็ไม่น่าจะมี
การเดือดร้อนเลย

ส่วนข้อปลีกย่อยอื่น ๆ นั้น เช่น การรุกที่ การปล่อยน้ำเข้านาและการอื่น ๆ นั้น ในเวลาที่เขาไม่ต้องการน้ำ หรือว่าลักเจื่อน้ำคนอื่นที่เขาไม่อยู่นั้น เราก็คิดว่าคงทำไม่ได้ง่าย เพราะว่าเรามีคนนาจนไว้อยู่แล้ว ส่วนประโยชน์อื่น ๆ นั้น สมาชิกก็ได้พูดกันหลายคนแล้ว เพื่อประโยชน์ของการกสิกรรมของประเทศ ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านสมาชิกคัดค้านไปตามวิสัยของท่าน แต่เมื่อถึงเวลาลงมติรับหลักการแล้ว ก็ขอให้ลงมติรับหลักการด้วย

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : พระราชบัญญัตินี้ตามชื่อ นั้น คือว่าพระราชบัญญัติควบคุมการทำคัณนา คุนา แต่ทว่าตามเนื้อร่างนั้น หาได้เป็นการควบคุมการทำนา คุนาไม่ แต่เป็นการบังคับให้ทำในการ อภิปราย นั้นสมาชิกทั้งสองฝ่ายก็อภิปรายไปในทางที่เป็นประโยชน์แก่ราษฎรเพื่อให้การทำนาได้ผลดียิ่งขึ้น แต่ข้าพเจ้าขอให้ข้อสังเกตไว้ ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ว่า ในการที่เราจะออกกฎหมายบังคับให้ราษฎรต้องทำงานนั้น ย่อมเป็น

การขัดต่อเสรีภาพของบุคคล ซึ่งเรามีรัฐธรรมนูญบัญญัติไว้แล้ว จริงอยู่อาจจะมีท่านผู้แก่ว่าเสรีภาพของบุคคลนั้น ต้องอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมาย แต่ทว่าที่เราที่มีเสรีภาพโดยบริบูรณ์แล้ว การที่เราจะออกกฎหมายจำกัดเสรีภาพของเขาลงไปนั้น ถ้าจะให้ข้าพเจ้าออกความเห็นแล้วก็ว่า ในการบังคับในการทำงานนั้นไม่ชอบด้วยระบอบประชาธิปไตยนั่นเอง นี่ว่าในแง่ของการออกกฎหมาย แต่ถ้าเราว่าในแง่ของการที่เราให้คนทำงานเพื่อประโยชน์ของตนเองนั้น เราต้องพิจารณาไปในอีกรูปหนึ่ง และโดยเฉพาะในเวลานี้เป็นเวลาที่ประเทศไทยเรากำลังจะสร้างชาติ และในเวลานี้เรารู้สึกว่าราษฎรไม่ใช่เวลาว่างของตนให้เพียงพอ นั้น การที่เราจะออกกฎหมายบังคับนั้น ข้าพเจ้าขอฝากไว้ในความรู้สึกของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลาย แต่ความเห็นของข้าพเจ้านั้น การที่เราจะเตะระบอบประชาธิปไตย การที่เราจะออกกฎหมายบังคับให้ราษฎรจำต้องทำงานนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ถึงแม้ว่าเราจะส่งเสริมการทำนาของราษฎรให้ดียิ่งขึ้น เราก็ควรจะจัดเจ้าหน้าที่ออก

ตั้งเตือนควบคุมตามสมควร และโดยเฉพาะจังหวัดที่ไม่ได้ผลตามที่สมควร เช่นนามากก็จัดการระบายน้ำ และน้ำน้อยก็จัดการช่วยสูบน้ำให้ราษฎรและส่งเสริมในการชลประทานให้มากขึ้นเพื่อประโยชน์แก่การกสิกรรมให้ได้ผลดียิ่งขึ้น ก็เมื่อราษฎรเป็นอันมากเต็มใจที่จะทำเพื่อประโยชน์ในการทำนาของตนเองแล้ว เขาก็ยอมยินดีจะทำตาม แต่ในขณะนี้ถ้าเรายังมิได้มีการทำตัวอย่างให้ราษฎรทำตามเช่นนั้น เราจะออกกฎหมายบังคับให้ราษฎรทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าเกรงว่าจะเป็นลัทธิที่ไม่ชอบด้วยระบอบประชาธิปไตยแท้จริงนัก

พระราชบัญญัตินี้ได้อภิปรายกันมาตั้งแต่สมัยประชุมสามัญ ๘๓ ครั้งหนึ่งแล้ว และได้อภิปรายกันมา ๓ ครั้งแล้ว ในสมัยประชุมนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าพอสมควรที่จะลงมติได้แล้ว ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์):

ข้าพเจ้าขอเสนอให้เปิดอภิปรายต่อไป เพราะกฎหมายฉบับนี้กระทบกระเทือนต่อราษฎรมาก

มีสมาชิกรับรอง

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : ข้าพเจ้าจะให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่าสมควรจะอภิปรายต่อไปหรือไม่ ผู้ใดเห็นสมควรให้เปิดอภิปรายต่อไปขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๗ คน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ก็ลงมติได้แล้วขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๖ คน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : เป็นอันว่าเปิดอภิปราย ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่าสมควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติหรือไม่ ผู้ใดเห็นสมควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๗ คน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๑ คน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้รับ

หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
ไว้พิจารณาต่อไป ส่งกรรมการวิสามัญ
หรือวิสามัญ

พล.อ.ต. พระเวชยันต์รังสฤษฎ์
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรรา-
ชการ) : รัฐบาลขอให้ส่งกรรมการวิ
สามัญ

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : รัฐบาลขอเสนอให้ส่งกรรมา-
ธิการวิสามัญ เมื่อไม่มีผู้ใดขัดข้องก็เป็น
อันว่าส่งกรรมการวิสามัญ

พล.อ.ต. พระเวชยันต์รังสฤษฎ์
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรรา-
ชการ) : ขอเสนอจำนวน ๔ นาย

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : ทางรัฐบาลขอเสนอให้มี
จำนวนกรรมการวิสามัญ ๔ นาย

นายพัน สุพรรณสาร (พระนคร
ศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้าขอเสนอให้เป็น
๑๑ นาย เพราะพระราชบัญญัติยังมีผู้
ข้องใจกันมาก

พล.อ.ต. พระเวชยันต์รังสฤษฎ์
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรรา-
ชการ) : รัฐบาลไม่ขัดข้อง

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : มีผู้เสนอให้เป็น ๑๑ นาย

ทางรัฐบาลไม่ขัดข้อง เป็นอันว่าส่ง
คณะกรรมการวิสามัญมีจำนวน ๑๑ นาย

พล.อ.ต. พระเวชยันต์รังสฤษฎ์
(รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรรา-
ชการ) : รัฐบาลขอเสนอ ๕ นาย คือ
๑. พระอุดมโยธาธิยุต ๒. หลวง
บรรณสารประสิทธิ์ ๓. นายประทุม
รมยานนท์ ๔. หลวงสินธุกิจปรีชา
๕. นายเจริญ บัณฑโร

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบล
ราชธานี) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายทัน
พรมมิตธิกุล

มีสมาชิกรับรอง

ขุนอนุสรกรรม (นครพนม) :
ข้าพเจ้าขอเสนอ นายฟอง สิทธิธรรม
มีสมาชิกรับรอง

นายเฉลา เตาลานนท์ (ตราด) :
ข้าพเจ้าขอเสนอ นายเชมชาติ บุณยรัตพันธุ์
มีสมาชิกรับรอง

ร.ท. ขุนสรไกรพิสัยฐ (อุดร
ธานี) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายสว่าง
สนิทพันธ์

มีสมาชิกรับรอง

พ.อ. หลวงโยธาณัติการ (สมา
ชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าขอเสนอ
พล.ต. พระขจรเนติยุทธ

มีสมาชิกรับรอง

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์

(พิจิตร) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายพิน
สุพรรณสาร

มีสมาชิกรับรอง

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : กรบแล้ว ขอให้เลขาธิการ
สภา อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

๑. พ.อ. พระอุดมโยธาธิยุต ๒. หลวง
บรรณสารประสิทธิ์ ๓. นายประทุม
มยานนท์ ๔. หลวงสินธุกิจปรีชา
๕. นายเจริญ บัณฑโร ๖. นายทัน
พรหมมิตติกุล ๗. นายฟอง สิทธิธรรม
๘. นายเขมชาติ บุณยรัตพันธุ์ ๙. นาย-
สว่าง สนิทพันธุ์ ๑๐. พล.ต. พระขจร
เนติยุทธ ๑๑. นายพิน สุพรรณสาร

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : แปรญัตติภายในกี่วัน

พล.อ.ต. พระเวชยันตรังสฤษฎ์

(รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเกษตรรา-
ชการ) : รัฐบาลขอเสนอแปรญัตติ
ภายใน ๓ วัน

ทำการแทนสภาผู้แทนราษฎร :

ทางรัฐบาลขอเสนอให้แปรญัตติภายใน
๓ วัน

ร.ต. ถัด รัตนพันธุ์ (พัทลุง) :

ข้าพเจ้าเห็นว่ากรรมวิธีการที่ต่งนั้นส่วนมาก
เป็นฝ่ายค้าน เพราะฉะนั้นควรจะให้เสนอ
ชื่อเพื่อเลือกต่อไปตามระเบียบ

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : ผ่านไปแล้ว

นายทองอยู่ เอี่ยมบุญอ้อม

(นนทบุรี) : ข้าพเจ้าขอเสนอให้
แปรญัตติภายใน ๗ วัน

พล.อ.ต. พระเวชยันตรังสฤษฎ์

(รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเกษตรรา-
ชการ) : รัฐบาลไม่ขัดข้อง

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : มีผู้ขอเสนอให้แปรญัตติ
ภายใน ๗ วัน เป็นอันว่าที่ประชุมไม่
ขัดข้องให้แปรญัตติภายใน ๗ วัน

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่าง

พระราชบัญญัติ ช่วย อาชีพและ วิชาชีพ
พุทธศักราช ๒๔๘๔ ของรัฐบาล

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี) :

รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติ ช่วย
อาชีพและวิชาชีพ พุทธศักราช ๒๔๘๔
หลักการก็คือว่า สงวนอาชีพและวิชาชีพ
บางประเภทเป็นอาชีพสงวนเฉพาะ
ประชาชนชาวไทย

เหตุผลสั้น ๆ ก็คือเพื่อความมั่นคงแห่งชาติจึงจำเป็นต้อง สงวน อาชีพ และ วิชาชีพบางประเภทไว้สำหรับประชาชนชาวไทยได้ประกอบอาชีพและวิชาชีพ โดยเฉพาะ

เพื่อประกอบหลักการและเหตุผลที่รัฐบาลได้เรียนต่อสภา ฯ มาแล้วนี้ รัฐบาลขอแถลงรายละเอียดเพื่อไขความในหลักการและเหตุผลต่อไป

เบื้องต้นจะได้กล่าวถึง นโยบายในเรื่องอาชีพของประชาชนชาวไทยข้อหนึ่ง ที่จริงความรู้สึกของพวกเราเรามีมากกว่าถ้อยคำซึ่งรัฐบาลจะได้กล่าว และความรู้สึกซึ่งพวกเราเรารู้ยู่ดีแล้วว่า บรรดาอาชีพของประชาชนชาวไทยเรานั้นได้ถูกรุกราน ได้เสื่อมโทรมได้ถูกกระทำให้เสื่อมโทรมด้วยประการต่าง ๆ พวกเราดูเหมือนแทบจะกล่าวได้ว่า แทบทั้งหมดได้มีความรู้สึกที่จะเอาวิชาชีพและ อาชีพเหล่านี้มาให้แก่พวกเราเพื่อเป็นการประกอบอาชีพแต่ละคน เพื่อผลแห่งส่วนรวม คือ หลักแห่งเศรษฐกิจแห่งชาติ เพราะฉะนั้นเมื่อ ได้กล่าวถึงวิชาชีพหรืออาชีพสำหรับคนไทยแล้ว รัฐบาลจึงกล้าที่จะกล่าวได้ว่า พวกเรารู้ยิ่งกว่าที่รัฐบาลจะ

ได้ชี้แจงถึงข้ออื่น ๆ ซึ่งเป็นการเปลืองเวลาโดยใช้เหตุ

ในความรู้สึกของพวกเราเหล่านี้และรัฐบาลซึ่งเป็นผู้ นำ ในการ ปกครอง ได้พยายามหาทางที่จะช่วยอาชีพและวิชาชีพให้แก่ประชาชนชาวไทย ทั้งในทางตรงและทางอ้อม เราได้ช่วยเป็นแขนงต่าง ๆ มาบัดนี้ถึงโอกาสที่เราจะช่วยกัน ในทางตรงได้แล้ว รัฐบาลจึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมา

ในการเสนอร่าง พระราชบัญญัติฉบับนี้ รัฐบาลได้คำนึงอยู่เหมือนกันว่า บรรดาอาชีพใดซึ่งเราสงวนไว้สำหรับคนไทยนั้น ในทางตรงกันข้ามก็คือว่าเราจำกัดคนต่างก๊าวในอาชีพนั้นลงไป การอาชีพชนิดนั้นคนต่างก๊าวจะต้องหมดอาชีพ เขามหคไปพร้อมกัน แต่พวกเราผู้ซึ่งเข้ารับงานคง จะต้องเข้ารับงานกันแต่ละพวกแต่ละฝ่ายซึ่งไม่พร้อมกัน เพราะฉะนั้นรัฐบาลก็จำเป็นจะต้องไกร่กรวญและระมัดระวัง ถึงบุคคลที่สามซึ่งได้รับผลแห่งอาชีพและ วิชาชีพที่ประกอบนั้น ๆ ด้วย เพราะเหตุนี้ในการที่จะพิจารณาว่าอย่างไรควรจะห้าม และ อย่งไร ควร ที่จะให้ทำได้เพียงใดนั้น รัฐบาลจึงขออำนาจจากสภา ฯ นี้เป็น

หลักกว้าง ๆ ให้รัฐบาลไปใช้วินิจฉัย
ใคร่ครวญ ให้พวกเราได้อาชีพและให้
พวกที่จะได้รับผลจากอาชีพ คือบุคคลที่
สามไม่เกิดความเดือดร้อน

ปัญหาในต่างประเทศ เรา
จำเป็นต้องต้องได้พิจารณาโดยรอบ
คอบเหมือนกัน คือว่าพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ ไม่ใช่ พระราชบัญญัติที่เราคัด
อาชีพของชนต่างด้าว แต่เป็นพระราช
บัญญัติที่เราจะสงวนอาชีพไว้ให้แก่คนไทย
แต่ละสิ่งแต่ละอย่างซึ่งเราเห็นว่าจำเป็น
นอกจากนี้รัฐบาลยังได้ระวางไว้ว่า ใน
บรรดาผู้ซึ่งปล่อยมือออกไป โดยพร้อม
เพรียง และในบรรดาคนไทยผู้ซึ่งจะได้
รับงานอาชีพซึ่งไม่เป็นการพร้อมเพรียง
นั้น บุคคลซึ่งจะเข้ารับงานในขั้นแรก
ย่อมจะมีผู้ซึ่งชำนาญบ้าง ไม่ชำนาญบ้าง
และในขั้นแรกคงจะขัดข้องในปัญหาเรื่อง
ทุน รัฐบาลจึงใคร่ครวญดูว่าจะทำโดย
วิธีใดซึ่งจะให้คนของเราเกิดความรู้ความ
ชำนาญโดยรวดเร็ว และทำโดยวิธีใดซึ่ง
สามารถทำให้คนของเราซึ่งสามารถใช้ทุน
มีทุน เท่าที่สมควรเป็น รัฐบาลได้ใช้
ความระมัดระวังในการที่จะออกกฎหมาย
ฉบับนี้

การร่างกฎหมายฉบับนี้ รัฐบาล
จำเป็นต้องชี้แจงต่อไป คือว่า บางอย่าง
เราอาจจะห้ามขาดทีเดียว บางอย่างเรา
อาจจะห้ามขาดแต่บางเขต บางอย่างเรา
อาจจะห้ามแต่เพียงว่า เป็นนายทุนหรือ
ลูกจ้างที่มีตัว อย่าง ในต่างประเทศ
เขาทำกันด้วยเหตุนี้การที่จะเขียนกฎหมาย
โดยวางรายละเอียดมากไปในพระราช-
บัญญัติว่าอากรอย่างไรควรจะทำอย่างไร
นั้น ก็จำเป็นต้องต้องเพิ่มประเภทอาชีพ
และวิชาชีพซึ่งมีเบ็ดเสร็จหลายสิบประเภท
ลงไปด้วย ซึ่งเป็นการเขียนยุ่งยากมากมาย
รัฐบาลจึงเสนอ พระราชบัญญัติฉบับนี้
ขึ้นมาเพื่อขออำนาจสภา ว่า ให้รัฐบาล
ไปออกพระราชกฤษฎีกาเอาได้ว่าท้องที่
ใด ประเภทใดควรจะให้สำหรับคนไทย
อย่างไร แล้วรัฐบาลก็จะออกพระราช
กฤษฎีกาเป็นคราว ๆ เป็นตอน ๆ เป็น
แห่ง ๆ ไป

นอกจากความสำคัญในรูปของร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว ในเรื่องบท
ลงโทษ ท่านสมาชิกจะแลเห็นได้ว่า
เหตุใดรัฐบาลจึงได้กำหนดไว้ค่อนข้างสูง
มาก คือว่า ให้มีความผิดต้องระวางโทษ
จำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี หรือปรับไม่เกิน
๑๐,๐๐๐ บาท และทั้งจำทั้งปรับด้วย

คือว่าเมื่อมีการกระทำผิดต่อพระราชบัญญัตินี้ หมายความว่า ชาวต่างดาวซึ่งถูกห้ามแล้วกลับมาทำความผิด ในอาชีพบางอย่างที่เป็นอาชีพเล็กน้อยซึ่งไม่ควรลงโทษถึงขนาดนั้น แต่เหตุใดจึงกำหนดโทษอย่างสูง รัฐบาลได้มาใคร่ครวญแล้วเห็นว่า ได้มีอาชีพหลายอย่างเป็น อาชีพสูงสุดและอาชีพเช่นนั้นเกี่ยวกับเงินทอง จึงให้มีกำหนดไม่เกิน ๑๐ ปี ๑๐ ปี นั้นไม่แปลว่าเราจำเป็นจะต้องลงโทษถึง ๑๐ ปี ถ้าเป็นกรณีเล็กน้อยเราอาจจะปรับอย่างเดียว ถ้าเป็นกรณีเงินทองมาก และถ้าฝ่าฝืนเราก็เห็นว่า จะต้องใช้กำหนดถึง ๑๐ ปีบ้าง

เมื่อได้เรียนมาถึงแต่ต้นจนปลายนี้แล้ว ก็คงจะเป็นแก่ความที่ท่านสมาชิกทั้งหลายจะได้ร่วมกันพิจารณาแต่อย่างไรก็ตามรัฐบาลนี้ขอเรียนด้วยความจริงใจว่า ในการกระทำครั้งนี้ รัฐบาลขอกล่าวว่า ความรู้สึกนั้นหาใช่มีแต่เฉพาะรัฐบาลไม่ ย่อมมีอยู่ในหมู่ท่านสมาชิกสภา ฯ ซึ่งได้กำลังร้องเรียนและเกยพุดจากกันในเรื่องนี้มาเป็นอันมาก และนอกจากนี้ยังรวมทั้งประชาชนชาวไทยซึ่งค้นร้นด้วยในข้อนี้ไม่ใช่น้อย เมื่อรวมความแล้ว รัฐบาลอยากจะกล่าวว่า หากกฎหมาย

ฉบับนี้ ออกไป ได้เมื่อใดนั้น ขอให้เป็นอันสงฆ์ของสภา ฯ นี้และของคนทั้งชาติด้วย จึงหวังว่าสภา ฯ คงจะรับหลักการ

นายชิต เวชประสิทธิ์ (ภูเก็ต) :

ความจริงร่างพระราชบัญญัตินี้ เท่าที่ข้าพเจ้า ได้ฟัง ท่าน รัฐมนตรีอภิปรายมา ท่านได้พยายามอภิปรายถึงเหตุผล พยายามชี้แจงถึงข้อ กระทบกระทั่งของรัฐบาลอย่างมากในการที่เขียนกฎหมายฉบับนี้ออกมา ถ้าหากว่าเราได้พิจารณาเหตุผลเท่าที่ท่านได้อภิปรายมาแล้ว ก็เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่สภา ฯ นี้ จะต้อง รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ แต่ถ้าหากว่าเราได้พิจารณาในข้อนี้ ออกไปจากเหตุผล ก็ได้อภิปรายถึงหลักการในการที่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกมาแล้ว ข้าพเจ้ายังมีข้อข้องใจอยู่เพียงว่า ในการที่ รัฐบาล ได้เขียน ร่างกฎหมายฉบับนี้อย่างกว้างขวาง คือว่าในหลักการนี้ สงวนอาชีพและวิชาชีพบางประเภท เป็นอาชีพสงวนเฉพาะประชาชนชาวไทย แต่เมื่อมาดูในพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในตัวพระราชบัญญัติก็ได้ เขียนไว้ในทางกว้างๆ เช่นเดียวกัน ในตัวพระราชบัญญัติมิได้บ่งไว้ว่า วิชาชีพ

ประเภทใดบ้างเป็นอาชีพสงวนเฉพาะ
ประชาชนชาวไทย

จริงอยู่ที่ท่านรัฐมนตรีอภิปรายว่า
การที่เราจะประกาศก็ดี หรือจะใช้ก็ดี
รัฐบาลจะต้องพิจารณาโดยรอบคอบ
แต่ว่าทางรัฐบาลจะให้ตัวอย่างลงใน
พระราชบัญญัติฉบับนี้บ้างและให้หลักวิชาชีพ
ในพระราชบัญญัติฉบับนี้บ้างก็จะเป็นโอกาส
อันดีที่สภาร่าง ฯ นี้จะได้พิจารณาถึงข้อ
ผิดพลาดซึ่งอาจจะเกิดขึ้นได้

นอกจากนั้นเท่าที่ข้าพเจ้าได้ฟังคำ
อภิปรายของท่านรัฐมนตรี และเท่าที่ได้
อ่านพระราชบัญญัติฉบับนี้โดยตลอดนั้น
ก็รู้สึกว่าเป็นอาชีพประเภทใด ซึ่งรัฐบาลได้
ประกาศสงวนไว้แล้ว ถ้าแม้อาชีพชนิด
นั้น ไม่มีบุคคลผู้ซึ่งเข้ารับช่วง และหรือมี
สิ่งทักก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้ที่จะได้
รับประโยชน์ตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่ง
ท่านรัฐมนตรีได้กล่าวในสภา ฯ นี้
ก็มีได้มีอยู่ในที่หนึ่งที่ใดเลย ที่ว่าจะ
หาทางแก้ไขข้อบกพร่องเช่นนั้น
ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงยังสงสัยว่า ถ้าหาก
ว่าอาชีพใดรัฐบาลประกาศแล้ว จะเกิด
ความผิดพลาดเช่นว่าไม่มีคนรับช่วงก็ดี
หรือว่ามีและทำให้เกิดความเดือดร้อนก็ดี

รัฐบาลได้คิดที่จะให้แก้ไขวิธีการเหล่านั้น
อย่างไร

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี):
เรื่องที่ท่านสมาชิกต้องการทราบว่ามี
อาชีพอย่างใดบ้าง ซึ่งพอจะเป็นคำให้
ท่านวินิจฉัยพระราชบัญญัติฉบับนี้
รัฐบาลขอเรียนในเบื้องต้นว่า ที่ใช้คำ
ในพระราชบัญญัตินี้ว่า “อาชีพและวิชา
ชีพ” นั้น ก็เพื่อจะให้เป็นไปตามสนธิ
สัญญา คือในเรื่องอาชีพนั้น ตามคำ
ฝรั่งเรียกว่า ออคิวเปชัน (occupation)
และวิชาชีพนั้นเรียกว่า โพรเฟสชัน
(profession) เราต้องการให้กลมกลืน
ไปกับสนธิสัญญา เพื่อให้ไม่ให้ชาว
ต่างประเทศเขาหักหัวเราได้นี้
รัฐบาลจะต้องการ ออกอะไรบางอย่างนั้น
ขอเรียนว่า เวลานี้รัฐบาลยังไม่ได้ตกลง
ใจอะไรเลย ที่ไม่ได้ตกลงใจอะไรเลย
ไม่หมายความว่าไม่คิดจะทำอะไร แต่
หมายความว่าเราจะต้องคิดโดยรอบคอบ
ดังที่ท่านสมาชิกได้วิตกว่า ถ้าไม่มีใคร
ทำแทนขึ้นแล้ว ความเดือดร้อนก็จะตก
อยู่กับบุคคลที่ ๓ คือ อย่างที่ข้าพเจ้า
บอกว่า ผลแห่งอาชีพนั้นจะตกอยู่กับผู้
ได้รับ อีกประการหนึ่ง ถ้าสมมติว่า
รัฐบาลได้ตกลงใจแล้วอย่างแน่นอนใน

ขณะนี้ ก็เห็นว่าเรายังไม่กล่าวดีกว่า ถ้าบอกกล่าวแล้ว ในท้องตลาดอาจจะมี การกระทบกระเทือนกันได้บ้าง ซึ่งเราควรระวัง แต่อย่างไรก็ตาม รัฐบาลก็มีตัวเลขพอที่จะให้ท่านสมาชิกเข้าใจ หวังว่าท่านคงจะให้ภัยในการที่เสียเวลา พังตัวเลขเพียงเล็กน้อย เพื่อท่านจะให้ สันนิษฐานว่าอะไรน่าจะเอาก่อน อะไร น่าจะเป็นที่หลัง

ตามสถิติที่เราได้จากการสำรวจ ทะเบียนสำมะโนครัวเมื่อปี ๒๔๘๐ ใน ปีนั้นเรามีทั้งคนไทยและคนต่างด้าวอายุ ตั้งแต่ ๑๐ ปีขึ้นไป มีจำนวน ๑๐ ล้าน เศษ แต่จำนวน ๑๐ ล้านนี้มีคนที่มิ ออาชีพจริง ๆ ราว ๆ ๗ ล้านเศษ นอก จากนั้นก็เป็นผู้เด็กและเป็นคนที่ไม่มีอาชีพ ในบรรดาคน ๗ ล้านคนเศษ เป็นคน ไทยเสีย ๖ ล้าน และเป็นคนต่างด้าว เสีย ๔ แสนกว่า ถ้าจะเทียบอาชีพที่เป็น จำนวนส่วนร้อยละแห่งละชาติของคนไทย และคนต่างด้าว ก็คือส่วนร้อยละของแต่ละ ชาติ ท่านจะแลเห็นได้ว่าต่างกันมาก

การเกษตรและการประมง คนไทย มี ๙๒.๒ จีนมี ๒๕.๔ คนต่างด้าวอื่น ๆ มี ๕๙.๖

การค้า คนไทยมี ๓.๓ จีน ๔๒.๙ คนต่างด้าวอื่น ๆ ๑๗.๐

อุตสาหกรรม การประดิษฐ์ และ การช่าง คนไทยมี ๑.๐ จีน ๑๗.๗ คนต่างด้าวอื่น ๆ ๕.๕

การสาธารณะ คนไทยมี ๐.๙ จีน ๐.๓ คนต่างด้าวอื่น ๆ ๑.๙

การบ้านและการส่วนบุคคล คน ไทยมี ๐.๙ จีน ๕.๖ คนต่างด้าวอื่น ๆ ๘.๕

การขนส่งและการคมนาคม คนไทย มี ๐.๗ จีน ๓.๙ คนต่างด้าวอื่น ๆ ๒.๕

การวิชาชีพ คนไทยมี ๐.๗ จีน ๑.๓ คนต่างด้าวอื่น ๆ ๑.๗

การป่าไม้ คนไทยมี ๐.๓ จีน ๐.๔ คนต่างด้าวอื่น ๆ ๒.๕

การเสมียน คนไทยมี ๐.๓ จีน ๐.๒ คนต่างด้าวอื่น ๆ ๐.๔

การโลหะกิจ คนไทยมี ๐.๑ จีน ๒.๓ คนต่างด้าวอื่น ๆ ๑.๔

นี้ท่านก็พอวิเคราะห์ได้แล้วว่า เราสมควรจะออกกฎหมายฉบับนี้ได้แล้ว หรือยัง

นายเชมชาติ บุญยรัตพันธุ์ (ร้อยเอ็ด) : ก่อนอื่น ข้าพเจ้ารู้สึกอภัย

ความจริงใจว่า สภา ฯ นั้นจะขอบคุณ
รัฐบาล เป็น อย่างยิ่ง ที่มีเจตนาดีในการที่
จะพยายามโดยที่จะช่วยเหลือคนไทยให้
มีอาชีพเป็นของตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เพื่อจะช่วยเหลือให้เศรษฐกิจของประเทศ
มั่นคงยิ่งขึ้นไปอีก

ความจริงความเห็นของข้าพเจ้าเอง
พระราชบัญญัติ นั้นจะ ออกก่อนหน้านั้น
นาน และก่อนที่คนต่างด้าวจะมาทำมา
หากินอย่างไหลหลั่งเสียอีก และด้วย
เหตุนี้เอง ข้าพเจ้าจึงมีปัญหาคือ จะต้องพูด
เนื่องจากคนต่างด้าว ไหลหลั่งเข้ามาเป็น
อันมากนี้ ซึ่งเรารับรองให้อยู่เป็นอันดี
ความจริงในพระราชบัญญัติเองไม่มีการ
บัญญัติไว้ว่าอาชีพหรือวิชาชีพประเภทใด
ที่เราจะสงวนไว้บ้าง และรัฐบาลก็บอกว่า
ยังอยู่ใน ความดำริ ที่จะ สงวน อาชีพและ
วิชาชีพประเภทใดไว้ เพราะฉะนั้นจึง
เป็นการสมควรที่ข้าพเจ้าอยากจะได้เสนอ
ให้รู้สึกไว้ในเรื่องนี้บ้าง คือในเรื่องอาชีพ
นี้เป็นที่ทราบกันอยู่แล้วว่า ชาวไทยถูก
คนต่างด้าวแย่งชิงไปเสียมาก และเรา
ไม่มีอาชีพอะไรเป็นหลักฐานมั่นคงต่อผู้
เราไม่ไหว

ใน ประเภท คน ซึ่งมี อาชีพ ต่าง ๆ
เหล่านี้เราอาจจะแบ่งได้เป็นสองประเภท

นี้ข้าพเจ้ากล่าวเฉพาะคนต่างด้าวซึ่งมา
มี อาชีพ ใน ประเทศไทย ประเภทหนึ่ง
พวกคนจน หาเช้ากินค่ำหรือหา วันหนึ่ง
กินวันหนึ่ง พอเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ไปได้
วันหนึ่ง ๆ และอีกประเภทหนึ่งมีฐานะดี
และมีกำลังเงินมาก มีเศรษฐกิจดีมาก
เป็นนายทุน และเป็นผู้กำในเรื่อง
เศรษฐกิจของประเทศเราเป็นอันมาก

ในบุคคลสองจำพวกนี้ พวกหา
เช้ากินค่ำและพวกนายทุนนั้น ในใจของ
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นว่าพวกหาเช้ากินค่ำ
มีอาชีพบางอาชีพซึ่งตัวคิดขึ้นเอง มิได้
แย่งอาชีพของเรา และบุคคลจำพวกนี้
อยู่ไม่น้อยเหมือนกัน ที่มี อาชีพ เหล่านี้
สมมติว่าเมื่อพระราชบัญญัติ ฉบับนี้ ได้
ประกาศใช้แล้ว และเราได้มีการสงวน
อาชีพไว้บ้างแล้ว ข้าพเจ้าอยากจะเรียน
ถามว่า ทางรัฐบาลได้มีความดำริบ้าง
หรือเปล่าว่า ในเมื่อพวกซึ่งหาเช้ากินค่ำ
เหล่านี้ จะทำอาชีพซึ่งเขามีความถนัด
อยู่แล้วจะทำต่อไปไม่ได้ และเมื่อเขา
ไม่มีอาชีพและ ไม่ได้ รับ การ สนับสนุน
จากพวกของเขาเองให้ ทำอย่างอื่น แล้ว
บุคคลจำพวกนี้น่าจะ ก่อให้เกิดความไม่
สงบเรียบร้อยในประเทศไทย และเมื่อ
เขาไม่มีทางหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ในวัน

หนึ่ง ๆ แล้วก็จะทำให้เกิดการเดือดร้อนแก่ประเทศเราบ้าง เพราะฉะนั้นเมื่อเราจากอาซีฟ ควรจะมีข้อป้องกันไว้บ้าง และในใจของข้าพเจ้าเองอาซีฟซึ่งข้าพเจ้าอยากจะให้จัดการทีเดียวในเวลาอันนี้ ก็คือเรื่องการเงิน หรือการเศรษฐกิจของประเทศบ้านเมืองของเรา ซึ่งตกอยู่ในมือคนซึ่งมีเงินมากในชนต่างดาว ซึ่งมีกำลังทุนมาก แม้แต่ทรัพย์สินในดินสินในน้ำ ตามสถิติของรัฐบาลที่เสนอมาก็ตกอยู่ของชนพวกนี้ และพวกเหล่านี้จะทำให้เราตกอยู่ในที่ถูกลบรัดมาก เพราะฉะนั้นเมื่อรัฐบาลยังไม่มีทางจัดการอาซีฟใด ข้าพเจ้าขอเสนอความเห็นของข้าพเจ้าเองว่า อาซีฟซึ่งเป็นทรัพย์สินในดินสินในน้ำของเราซึ่งจะต้องมีทุนนับแสนนับล้านนั้น ข้าพเจ้าอยากจะให้ส่งวนไว้ทั้งหมด นี่เป็นความเห็นของข้าพเจ้า.....

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : ที่ท่านอภิปราย เห็นจะนอกเรื่องนี้เป็นวาระที่หนึ่ง คิดว่าถ้าท่านพิจารณาหลักการเสียก่อนแล้วแปรญัตติก็น่าจะได้และเสนอที่หลังจะดีกว่า

นายเชมชาติ บุญยรัตพันธุ์ (ร้อยเอ็ด) : ขอประธานโทษในร่าง

พระราชบัญญัตินี้ ไม่มีโอกาสที่จะแปรญัตติในเรื่องส่วนปลีกย่อยของพระราชบัญญัตินี้ แต่อย่างไรก็ดี ขอได้โปรดถือว่าเป็นความเห็นของข้าพเจ้าคนเดียวที่ได้อภิปราย และข้าพเจ้าขออนุญาตอภิปรายต่อ

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : ขอให้อยู่ในเรื่องนี้อ่านนอกเรื่อง

นายเชมชาติ บุญยรัตพันธุ์ (ร้อยเอ็ด) : ถ้าหากว่าเรามีหนทางใดที่จะช่วยเหลือในเรื่องเศรษฐกิจให้มั่นคงยิ่งขึ้นแล้ว ก็ควรจะเป็นการช่วยเหลือซึ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินในดินสินในน้ำของพวกเราให้หนักไปในทางนั้นให้มากที่สุดที่จะทำได้ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าขอให้ความเข้าใจไว้เพียงเท่านี้ซึ่งพวกเราคงจะเข้าใจกันดี

อีกประการหนึ่งซึ่งข้าพเจ้ามีความเป็นห่วงอยู่ ก็คือว่า หากว่าพระราชบัญญัตินี้ได้ออกมาแล้ว ถ้าพวกเราได้อุดหนุนช่วยเหลือกันจริงๆ จังๆ แล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้มีการค้ำตั้งร้อยเปอร์เซ็นต์ และรัฐบาลจะมีหน

ทางที่จะแก้ไขประการใดหรือไม่ เพราะปรากฏอยู่บ้างว่าหากว่าอาชีพใดไม่มีการแข่งขันแล้ว สมมติว่าอยู่ในมือของหมู่ใดหมู่หนึ่งแล้ว คือไม่มีการแข่งขันแล้ว เราจะหาหนทางที่จะให้ผู้ซื้อปลีกย่อย และราษฎรซึ่งเป็นผู้มาแบ่งตาม พระราชบัญญัตินี้จะไม่ได้รับความกระทบกระเทือนในเรื่องโก่งราคาสูง หรือในเรื่องการใช้กิริยาว่าไม่ดีเช่นนั้น ซึ่งท่านรัฐมนตรีได้มีโอกาสทราบแล้ว เช่นในเรื่องกวนซื้อสินค้าไว้มาก ๆ แล้วก็มาขายให้แพง ๆ ซึ่งพวกที่มาซื้อก็ไม่รู้จะทำอะไรได้ และจะไปทำการค้าขายบ้างก็ไม่ได้ เพราะไม่มีทุน ข้าพเจ้ากลัวทั้งนี้หวังว่ารัฐบาลคงเข้าใจ

ขุนสมภารหิตะคดี(รัฐมนตรี): ในบรรดาข้อสังเกตของท่าน สมาชิกนั้น รัฐบาลขอขอบใจมาก ความตั้งใจของรัฐบาลเองนอกจากท่านแล้ว ก็จะเป็นผู้หนึ่งผู้ใดก็ตามเสนอให้มาในขณะที่ยังไม่ออกพระราชบัญญัตินี้หรือ ออกพระราชบัญญัติแล้วก็ตาม ทางกระทรวงมหาดไทยเปิดโอกาสที่จะรับความเห็นของท่านทุกทาง และส่วนข้อวิตกที่ว่าในตำบลปกครองเกี่ยวกับคนที่อาชีพเป็นรายวันก็

ตาม หรือเกี่ยวกับการค้าก็ตาม รัฐบาลได้พิจารณาโดยรอบคอบแล้ว เพราะเหตุนี้จึงได้เสนอหลักกฎหมายกว้าง ๆ ในชั้นแรกนี้ไม่ต้องสงสัย เราจะต้องประสบปัญหาเหล่านี้บ้าง ไม่ใช่ว่าจะไม่มี แต่ว่าถ้าพวกเราและสภาผู้แทนราษฎรช่วยกันแล้ว พระราชบัญญัตินี้ก็จะเป็นผลเรื่องจุกจิกก็จะมี รัฐบาลขอเรียนว่าในขณะนี้ก็ตาม หรือเมื่อพระราชบัญญัตินี้ ออกแล้วก็ตาม ถ้าผู้ใดมีความเห็นอย่างไรก็ขอให้ส่งไปทางกระทรวงมหาดไทย กระทรวงมหาดไทยมีความยินดีที่จะรวบรวมไปพิจารณา

นายฉ่ำ จรรย์เนตร์ (นครศรีธรรมราช) : พระราชบัญญัติเกี่ยวกับการสงวนอาชีพเท่าที่ข้าพเจ้าได้พิจารณาในหลักการและเหตุผลแล้วก็ทำให้รู้สึกที่เราซึ่งเป็นประเทศไทยนับถือพระพุทธศาสนาเป็นหลักของชาติ นโยบายของรัฐบาลนี้ก็เดินคล้อยอย่างนั้นเหมือนกันหรือเดินตามหลักนโยบายพระพุทธศาสนาที่ว่าได้

กฎหมายฉบับนี้ข้าพเจ้าขอรับรองว่าเป็นปัญหาระหว่างต่างชาติและต่างประเทศเป็นอย่างยิ่งทีเดียว ซึ่งกฎหมาย

ฉบับนี้เราไม่ควรจะตราไว้ในปัจจุบัน
ซึ่งโลกกำลังหมุนเวียนอยู่ในบัดนี้ นี่ว่าด้วย
ปัญหาเฉพาะระหว่างชาติและต่างประเทศ

ถ้าจะพูดให้ลึกซึ้งลงไปแล้ว ก็อาจ
จะพิสูจน์ให้เห็นว่า นโยบายของรัฐบาล
ของเราเกิดกันคนต่างดาวโดยวิธีตั้งที่ออก
กฎหมายนี้ก็อาจจะเป็นได้ เราเป็นเมือง
พระพุทธศาสนา และรัฐบาลนี้ก็นับถือ
พระพุทธศาสนาเป็นหลัก เราหาควร
กระทำดังนี้ไม่ ข้าพเจ้าค้านโดยย่อ ๆ
ดังนี้ ซึ่งขอให้รัฐบาลพิจารณาสัก-
หน่อยนี้เป็นข้อที่หนึ่ง และข้อที่สอง
วิธีการที่รัฐบาลตรากฎหมายจนล้นหลาม
จนจำไม่ได้แล้วผลที่จะปรากฏขึ้นกับ
ราษฎรนั้น ส่วนมากผู้ฉลาดปราดเปรื่อง
กว่าไว้หมด ส่วนผู้ที่อยู่ในดงในป่าและ
ในห้วยเขาซึ่งข้าพเจ้าไปเพิ่งกลับมาวันนี้
พวกเหล่านั้น ไม่ค่อยจะ ได้รับประโยชน์
จากพระราชบัญญัตินี้เลย ผู้ที่ฉลาดก็คิด
กันเอาไว้หมด ปัญหาโดยเฉพาะ ซึ่ง
พระราชบัญญัติ หลาย ฉบับ ซึ่งตราไว้ให้
กับราษฎรมีสติที่จะทำมาหากินได้ รัฐบาล
นั้นก็ไม่ได้เสียด้วยซ้ำ ตัวอย่างเช่น
การร่อนแร่ซึ่งเป็นวัตถุพิเศษซึ่งมีอยู่ในจ-

หวัดนครศรีธรรมราช โดยเฉพาะหรือ
จังหวัดอื่น ๆ ในภาคใต้ เช่นจังหวัด
ภูเก็ต เป็นต้น คนไทยแท้ ๆ ทำไม่ได้
ท่านบอกคุณสมบัติไว้โดยวิธีทางต่าง ๆ
ซึ่งเป็นกฎหมายก็ตกกันไว้แล้ว โดยเฉพาะ
แล้วจะม้ออกกฎหมายอะไรอีก ข้าพเจ้า
เห็นว่าหลักการ นั้นดี แต่วิธี ปฏิบัติศูนย์
คือใช้ไม่ได้แก่ราษฎร นี่เป็นประการที่
สอง และมีอาชีพอีกหลายอย่าง ซึ่งรัฐ-
บาลจะให้แก่ราษฎรแล้วมักจะ ไปอยู่ครึ่ง
ทางเท่านั้นหาได้ไปถึงริม ห้วย ริม เขา ซึ่ง
เป็นพวกชาวนาพื้นเมืองมาตั้งแต่ปู่ย่าตา
ยายที่เกิดในประเทศไทย หาได้ไปถึงไม่
นี่เป็นประการที่สอง

ในประการที่สาม ก็คือการสงวน
อาชีพและวิชาชีพซึ่งรัฐบาลเสนอเข้ามา
นี้ ถ้าเราจะพิจารณากันให้ทราบ ซึ่ง
ถึงอุดมคติอย่าพิจารณากันถึงหลัก ของ
กฎหมาย จะต้องพิจารณาถึงอุดมคติว่าผล
จะไปถึงแก่ไหนกัน เพราะฉะนั้นผลที่เรา
กระทำลงไปโดยเฉพาะเรื่องวิชาชีพและ
การอาชีพกฎหมายฉบับนี้เมื่อตราไป
แล้วกว่าจะได้ผลแก่ประชาชนชาวไทย
แท้ ๆ ข้าพเจ้ารับรองได้ว่าเหลือแต่เศษ
แต่เลยแล้วนี่เป็นอีกประการหนึ่ง

เมื่อกล่าวโดยเฉพาแล้ว เรื่องกฎหมายที่รัฐบาลตราออกใช้บังคับแก่ราษฎร ผลนั้นก็ไม่ได้ถึงราษฎรเสียเลย มักจะไปถึงพวกคนกลางเสียหมดและโดยเฉพาะกฎหมายฉบับนี้ ข้าพเจ้าขอคัดค้านว่าเป็นเวลาที่กำลังที่สภาวะความเป็นอยู่ของมนุษย์ในโลกนี้ต้องต่อสู้กันโดยวิถีทางต่าง ๆ กันดังปรากฏ ซึ่งท่านทั้งหลายก็ทราบอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นประเทศไทย ซึ่งเป็น ประเทศเป็น กลาง โดยเกรงครัด หาพึงกระทำไม่ นี่ถ้ากระทำแล้วมันจะกลายเป็นความไม่เป็นกลางไป หรือบางที่ท่านรัฐมนตรีอาจจะเห็นว่าไม่กระทบกระเทือนกับต่างประเทศ ก็อาจจะเป็นได้ ซึ่งท่านรัฐมนตรีว่าเช่นนั้น แต่โดยอุกมคติแล้วกระทบกระเทือนอย่างยิ่งระหว่างประเทศ การที่ข้าพเจ้าคัดค้าน กฎหมายฉบับนี้ก็เพราะจะให้เราเป็นกลางยิ่งขึ้น กฎหมายฉบับนี้ไม่ใช่เป็นกลาง ถ้าเราจะสงวนอาชีพแล้วหาใช้วิธีดังนี้ไม่ ยังมีวิธีอื่น ๆ อีกดังข้าพเจ้าจะชี้ให้เห็นว่าอาชีพซึ่งราษฎรทำอยู่โดยตรง เช่นทำนา ราษฎรที่ทำนาไม่มีนาจะทำ ต้องไปขอยืม เช่นนาย ก. เมื่อข้าวในนานั้นทำเสร็จแล้ว ตัวเจ้าของ

นาเอาไปเสีย ๕๐ เกวียนเช่นนั้น ผู้ทำนาได้เพียง ๕๐ เกวียนเท่านั้น แต่เมื่อพิจารณาถึงเหตุผลที่ผู้ทำนาได้ข้าว ๕๐ เกวียนจะต้องเสียเบี้ยไ้รายทางร้อยแปดพันเก้า.....

ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้พยายามอภิปรายในเรื่องและพูดถึงว่าจะรับหลักการ ร่างพระราชบัญญัติหรือไม่ เรื่องชาวนานั้นนอกเรื่อง

นายฉ่ำ จรรย์นศร์ (นครศรีธรรมราช) : การกระทำดังนี้ พูดตัวอย่างประกอบเหตุผลในคำอภิปรายชี้ว่าจะให้ออกนอกเรื่องของคำอภิปรายนั้น หรือกฎหมายฉบับนี้นั้นก็หาไม่ได้ กล่าวคือว่ามีอาชีพนั้นแล้ว โดยตรงเช่นการทำงานนี้ ขอให้แก้ทำให้ดีไม่ใช่ว่าได้ข้าว ๕๐ เกวียนแล้วกินไปได้ตลอดปีแล้วเจ้าของนาก็เป็นสุข นี่วิธีการดังนี้ซึ่งเป็นวิชาชีพของราษฎรที่ควรหาทางแก้ไข เช่นว่าเจ้าของนาเอา ๕๐ เกวียน ควรเอาเพียง ๒๕ เกวียนไม่ดีกว่าหรือ แล้วยังมีปัญหาอื่น ๆ อีกซึ่งข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านผู้แทนราษฎร เป็นส่วนมากจะทราบดีอยู่แล้ว ดังนั้นกฎ-

หมายความว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าสภาฯ นี้ไม่ควรจะรับหลักการเอาไว้พิจารณาใช้เป็นกฎหมายต่อไป

ขุนสมภารหิตะคดี (รัฐมนตรี): ที่ท่านสมาชิกผู้นั้นให้เหตุผลต่าง ๆ มาเช่นนี้ ทางรัฐบาลเชื่อว่าในสภาฯ นี้คงเข้าใจเหตุผลของท่านตามเคยแล้ว

ทีนี้ในข้อหนึ่ง ซึ่งรัฐบาลจำต้องแถลงก็คือว่าในคำกล่าวของท่านที่ท่านกล่าวว่า การที่เราออกกฎหมายฉบับนี้ไปมิใช่เป็นว่าเราสละทั้งฐานะ ความเป็นกลางของเราเสียแล้วหรือ ในข้อนี้รัฐบาลขอเรียนว่าหาไม่ได้ เพราะว่าไม่ได้จำกัดว่าคนต่างด้าวที่เข้ามาอยู่ในเมืองไทยนั้นเราจะไม่ให้มีอาชีพอะไรเลย แต่ว่าเราจะสงวนอาชีพบางอย่างไว้ เราเป็นเจ้าของบ้าน เราต้องมีอาหารกินอย่างใด เราควรมีอะไร ท่านอย่าลืมนึกว่าการเป็นกลางนั้นต้องมีข้าวกินด้วย

ในข้อที่ท่านยกเอาพระพุทธรูปมาขึ้นมากล่าวนั้น ขอให้ท่านอย่าลืมนึกว่าในพระพุทธรูปนั้นเคยมีว่า “ตนของ ตนต้องเป็นที่พึ่งแก่ตน” ด้วย ถ้าหากว่าเราจะทำเป็นใจคอกว้างขวาง ใจดี หน้าใหญ่ใจโต เขาเข้ามาก็เชิญ เขาอยาก

ได้อะไร อยากกินอะไร ก็ให้เขา เช่นนี้แล้วจะเป็นอย่างไร ข้อกล่าวของท่านเช่นนี้ถ้าหากไม่หักท้วง จะมีความเข้าใจผิดในกฎหมายฉบับนี้ว่าเราจะสละความเป็นกลาง แต่ที่จริงไม่ใช่ คนเหล่านี้รัฐบาลรู้ดี ไม่ได้เดือดร้อน แต่ท่านก็อย่าลืมนึกว่า คนไทยเราก็มียาทำมาหากินด้วย ในท้ายที่สุดคนก็ชอบใจท่านตามเคย.

นายเลือน พงษ์โสภณ (พระนคร): ตามที่ได้อภิปรายกัน มากี่มามากแล้ว เฉพาะอย่างยิ่งข้าพเจ้าเอง และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในสภาฯ นี้ก็มีความเห็นสอดคล้องต้องกันว่า ตามที่รัฐบาลเสนอว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติที่ดี ดีกว่าในสมัยข้าพเจ้าหรือในสมัยที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาแล้ว ไม่มีกฎหมายฉบับใดที่ดีกว่านี้ เพราะฉะนั้นในการอภิปรายนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการสมควรแล้ว จึงขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย

ผู้ใดเห็นว่าสมควรที่จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไปขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๕๒ คน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑ คน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : ผู้ที่เห็นว่าควรรับหลักการมี ๕๒ คนผู้ที่ไม่เห็นด้วยมีคนเดียว เพราะฉะนั้นเป็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ส่งกรรมาธิการสามัญหรือวิสามัญ

ขุนสมุหการหิตะคดี(รัฐมนตรี):
ขอตั้งกรรมาธิการวิสามัญ

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : รัฐบาลขอตั้งกรรมาธิการวิสามัญ จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

พระประสงศ์เกษมราษฎร (นครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอให้พิจารณารวดเดียว

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : เสนอไม่ได้ ผู้รับรองไม่พอ ต้อง ๑ ใน ๓ ของสมาชิกทั้งหมด เป็นอันว่าเสนอคณะกรรมาธิการวิสามัญ คณะกรรมาธิการวิสามัญจำนวนกึ่งนาย

ขุนสมุหการหิตะคดี(รัฐมนตรี):

จำนวน ๗ นาย

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : รัฐบาลขอเสนอ ๗ นาย จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าขอเสนอ ๑๑ นาย

มีสมาชิกรับรอง

ขุนสมุหการหิตะคดี(รัฐมนตรี):

ตกลง

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : รัฐบาลไม่ขัดข้อง เป็นอันว่ากรรมาธิการวิสามัญ จำนวน ๑๑ นาย ขอให้เสนอชื่อ

ขุนสมุหการหิตะคดี(รัฐมนตรี):

รัฐบาลขอเสนอ ๑. พระอรรถนิพนธ์ปรีชา ๒. นายเดือน บุนนาค ๓. หลวงสิทธิสยาม-การ ๔. น.อ. หลวงกาจสงคราม ๕. ขุน-สมุหการหิตะคดี

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายแก้ว สิงหะเคนทร์

มีสมาชิกรับรอง

นายเฉลา เตาลานนท์ (ตราด):

ข้าพเจ้าขอเสนอ นายโมรา ณ ถลาง

มีสมาชิกรับรอง

ม.ล. ต้อย ชุ่มสาย (ประจวบ
ศรีจันทร์) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายเลื่อน
พงษ์โสภณ

มีสมาชิกรับรอง

นายทองอยู่ เอี่ยมบุญอ้อม (นนท-
บุรี) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายทองดี
หาญศึกษา

มีสมาชิกรับรอง

ร.ท. ขุนสร ไกรพิสัยฐ์ (อุดร
ธานี) : ข้าพเจ้าขอเสนอ ม.ล. ต้อย
ชุมสาย

มีสมาชิกรับรอง

นายบุญศรี จันทนชาติ (อ่าง
ทอง) : ข้าพเจ้าขอเสนอ นายยล สมา-
นันท์

มีสมาชิกรับรอง

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : กรบแล้ว ขอให้เลขาธิการฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

๑. พระอรรณนิพันธ์ปรีชา ๒. นายเตือน
บุณนาค ๓. หลวงสิทธิสยามการ ๔. น.อ.
หลวงกาจสงคราม ๕. ขุนสมาหารหิตะ
คดี ๖. นายแก้ว สิงหะกเชนทร์
๗. นายโมรา ณ ถลาง ๘. นายเลื่อน
พงษ์โสภณ ๙. นายทองดี หาญศึกษา
๑๐. ม.ล. ต้อย ชุ่มสาย ๑๑. นายยล

สมานนท์

ร.ต. ถัด รัตนพันธุ์ (พัทลุง) :
ข้าพเจ้าขอเสนอ พ.ต.อ. จำเนียร ฯ

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : กรบแล้ว

ร.ต. ถัด รัตนพันธุ์ (พัทลุง) :
กรบแล้ว ก็ขอให้เลือก เพื่อความยุติ-
ธรรม

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : ประกาศชื่อแล้ว แปรญัตติ
ภายในกี่วัน

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี):
แปรญัตติภายใน ๗ วัน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : รัฐบาลขอแปรญัตติภายใน ๗
วัน จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดขัดข้อง ข้าพเจ้า
ถือว่าที่ประชุมฯ อนุมัติ ขอพักประชุม
ชั่วคราว

ที่ประชุมฯ หยุดพักเวลา ๑๖.๐๐

นาฬิกา

เริ่มประชุมเวลา ๑๖.๓๐ นาฬิกา

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : ต่อไปพิจารณาร่างพระราช

บัญญัติเวนคืน สักริมทรัพย์ เพื่อสร้างทางหลวง สายฉะเชิงเทรา—ปราจีนบุรี ตอนจากอำเภอเมืองปราจีนบุรีถึงบ้านโคกมอญระหว่างหลักกิโลเมตรที่ ๑ ถึงหลักกิโลเมตรที่ ๒๕ พุทธ ศักราช ๒๔๘๔ ของรัฐบาล

ขุนสมภารหิตะคดี(รัฐมนตรี): รัฐบาล ขอเสนอร่าง พระราชบัญญัติ คุ้มเหตุที่ว่า รัฐบาลประสงค์จะสร้างทางหลวง สายฉะเชิงเทรา—ปราจีนบุรี ตอนจากอำเภอเมือง ปราจีนบุรีถึงบ้านโคกมอญ ระหว่างหลักกิโลเมตรที่ ๑ ถึงหลักกิโลเมตรที่ ๒๕ ที่ดินในระหว่างนี้ได้จัดการสำรวจแล้ว จำเป็นจะต้องเวนคืนเพื่อการก่อสร้างตามพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ มาตรา ๔๑ และ ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติทางหลวง พุทธ ศักราช ๒๔๘๒ เพื่อดำเนินการก่อสร้างต่อไป หวังว่าสภา ฯ คงรับหลักการ

ด. สงวน พยุ่งพงศ์ (ปราจีนบุรี): ข้าพเจ้าขอขอบคุณรัฐบาลที่จะช่วยให้ จังหวัด ปราจีนบุรี มีถนนสายสำคัญขึ้นอีกสายหนึ่ง แต่ข้อเท็จจริงบางประการก่อนที่สภา ฯ นี้จะพิจารณาต่อไป ข้าพเจ้าใคร่จะขอกราบเรียนว่า ความจริง รัฐบาลไม่จำเป็นต้องเสนอ พระราช-

บัญญัติ นี้เข้ามายังสภา ฯ เพราะเหตุที่เสนอเช่นนั้น ก็เพราะเหตุว่าราษฎรจังหวัดปราจีนบุรีไม่ยินดีที่จะให้ที่เหล่านั้แก่รัฐบาล ความจริงข้าพเจ้าขอกราบเรียนว่ามีข้อเท็จจริงที่ข้าพเจ้าสืบทราบ ว่า ราษฎรมีความยินดีที่จะยกที่ดินให้ เว้นไว้แต่เจ้าหน้าทีทางการเมืองไม่พยายามที่จะทำความเข้าใจกับราษฎรให้สมเหตุสมผล ได้พยายามท้วงติงกับ ราษฎร ซึ่ง ข้าพเจ้าขอกราบเรียนให้สภา ฯ นี้ทราบว่า เป็นเพราะเหตุใด ที่ดินเหล่านั้แท้ที่จริง เราก็อาจจะได้โดยไม่จำเป็นต้องออกกฎหมาย แต่เจ้าหน้าทีเหล่านั้ทำเส้นทางไม่ตรง ซึ่งทำให้เงินของราษฎรหมดเปลืองไปโดยไม่สมควรเพราะเหตุว่าทำทางคดเคี้ยวไปมาแต่ทางราษฎรก็ขอร้อง ส่วนทางเจ้าหน้าที่ของกรมโยธาเทศบาลก็อ้างว่าเป็นเรื่องเทคนิค แต่ราษฎรประชาชนก็เข้าใจว่าไม่ใช่เป็นเช่นนั้น เรื่องเช่นนั้นเป็นปัญหาเกิดขึ้นมานานแล้ว โดยเจ้าหน้าที่ก็ไม่สามารถทำไปได้ จึงได้เสนอพระราชบัญญัตินี้เข้ามา ยิ่งกว่านี้สภา ฯ ก็ควร จะได้รับทราบไว้ด้วยว่าเป็นที่น่าเสียใจว่าเงินของราษฎรต้องหมดเปลืองไป ไม่น้อยกว่า ๗-๘ พันบาท

เนื่องจากการสร้างถนนสายนี้ ก่อนที่รัฐบาลได้เสนอพระราชบัญญัติฯนี้ขึ้นมาเวลานี้ ก็มีผู้หนึ่งเวลานี้ทำทางอยู่แล้ว รับประมูล ทำทางด้วยราคาคิวบิกเมตรละ ๒๘ สตางค์ แล้วผู้นี้ก็ไม่สามารถจะทำต่อไปได้ โดยมีข้อสัญญาผูกมัดกันว่า ถ้าผิดสัญญาจะถูกปรับ ครั้นต่อมาผู้นี้ก็ถูกปรับโดยผิดสัญญาจริง ๆ แต่ว่าเจ้าหน้าที่จะทำอย่างไรกันต่อไปอีกก็ไม่ทราบ ต่อมาก็มีการประมูลกันใหม่อีก คือคนเก่านี้เอง แต่ให้หน้าม้าประมูลโดยราคาคิวบิกเมตรละ ๓๒ สตางค์ เพิ่มขึ้นคิวบิกเมตรละ ๔ สตางค์ ที่จริงการสร้างตรงที่จะต้องเวนคืนนั้นจะต้องใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนถึง ๘,๐๐๐ บาท เมื่อหักค่าถูกปรับออก ๕๐๐ บาทแล้ว ผู้นี้ก็จะได้กำไร ๗ พันกว่าบาท เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าใคร่จะเรียนต่อรัฐบาลว่า การที่จะทำทางสายนี้ไม่จำเป็น จะต้องออก พระราชบัญญัติ ราชฎารยินดีจะให้ที่ดินแก่ รัฐบาลเสมอ จึงใคร่จะขอร้องว่า รัฐบาลจะ ปฏิบัติตามนี้ได้หรือไม่

ขุนสมภารหิตะคดี(รัฐมนตรี):
ถ้าเป็นเช่นนั้น รัฐบาลขอขอบคุณ ราชฎารย
ในจังหวัดนั้น ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ แล้ว

ก็คงไม่ออกพระราชบัญญัตินี้ ถ้าหากว่า
เรายังไม่ออกแล้ว ก็ยังยุ่งกันใหญ่ เพราะ
ฉะนั้นก็ออกไว้ก่อนดีกว่า แต่อย่างไรก็
ตามถึงอย่างไรก็ขอขอบใจไว้ในที่นี้ด้วย

ทำการแทน ประธานสภาผู้แทน
ราชฎาร : ข้าพเจ้าจะให้ที่ประชุมวินิจฉัย
ว่าสมควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัติหรือไม่ ผู้ใดเห็นสมควรรับ
หลักการแห่งร่าง พระราช บัญญัติฉบับนี้
ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ทำการแทน ประธานสภาผู้แทน
ราชฎาร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรด
ยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ทำการแทน ประธานสภาผู้แทน
ราชฎาร : เป็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการ
แห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณา
ต่อไป ส่งกรรมการสามัญชุดที่ ๑
แปรญัตติภายในกวัน

ขุนสมภารหิตะคดี(รัฐมนตรี):
แปรญัตติภายใน ๓ วัน

ทำการแทน ประธานสภาผู้แทน
ราชฎาร : ทางรัฐบาล ขอให้แปร ญัตติ
ภายใน ๓ วัน เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็น

เป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุม^๕
อนุมัติ

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณา ร่าง
พระราชบัญญัติเวนคืน อสังหาริมทรัพย์
เพื่อสร้างทางหลวงสายบางซื่อ-สะพาน
พระราม ๖ - บางกอกน้อย เชื่อมทาง
หลวง สายธนบุรี-นครปฐม และถนน
อิสระภาพ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ของ
รัฐบาล

ขุนสมาหารทิศคดี(รัฐมนตรี):

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็มีหลักการ
อย่างพระราชบัญญัติที่ผ่านไปแล้ว^{๕๕} แต่
ว่าอยู่กับคนละท้องที่ คือว่าทางเส้นนี้เป็น
ทางหลวง สายบางซื่อ - พระราม ๖ -
บางกอกน้อยเชื่อมทางหลวง สายธนบุรี-
นครปฐม หวังว่าสภา ฯ นี้คงจะรับ
หลักการ

นายทองอยู่ เอี่ยมบุญอิม (นนท-
บุรี): ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่จะสร้าง
ทาง ก็เพื่อประโยชน์ส่วนรวม สมาชิก
เชื่อแน่ว่าคงจะไม่ขัดข้องสภา ฯ นี้คงจะ
ให้ผ่านไปด้วยดี แต่ข้าพเจ้าอยากจะฝาก
ข้อสังเกตไว้สักประการหนึ่งว่า ถ้าตาม
หลักการ ก็จะต้องผ่าน สถานที่สำคัญ ๆ
หลายแห่งเช่นบางกอกน้อย ธนบุรีและ

บางซื่อ คือภายในสถานที่เหล่านั้น เรา
ก็ทราบอยู่แล้วว่าประกอบไปด้วยต้นไม้
เป็นอันมาก ซึ่งมีค่าเมื่อผ่านไปแล้ว
ข้าพเจ้าอยากจะฝากข้อสังเกตไว้ว่า เมื่อ
จะทางทางเวลาใดแล้ว ก็ขอให้รัฐบาล
ได้พิจารณาเห็นว่าที่เวนคืนไปแล้ว ราษฎร
ผู้ใดสมควรจะได้เงินค่าชดเชยแล้วอย่าง
ถูกตาย โปรดให้จ่ายเงินให้โดยเร็ว ๆ ด้วย
จะเป็นการดีและในเรื่องนี้ข้าพเจ้าขอเรียน
ว่าในเรื่องทางสายพระราม ๖ - นนทบุรี
ที่ได้เวนคืนนั้น เมื่อตัดถนนไปแล้วต้น
ทุเรียนก็ถูกตัดฟันและบ้านช่องก็ถูกทอด
ทิ้งการอาศัย รัฐบาลก็ยังไม่ได้พิจารณา
ประการใดประการหนึ่ง เพื่อราษฎรจะได้
ย้ายไปตั้งภูมิลำเนาใหม่ ข้าพเจ้าเห็นความ
ขัดข้องอย่างนี้จึงขอฝากความสังเกตไว้
กับรัฐบาล

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็น
อย่างอื่น ข้าพเจ้าจะให้ที่ประชุมลงมติ ผู้
ใดเห็นสมควรรับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอให้
โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ทำการแทน ประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ทำการแทน ประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการ
แห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณา
ต่อไป ส่งกรรมาธิการสามัญชุดที่ ๒ แปร
ญัตติภายในกี่วัน

ขุนสมาหารหิตะคดี(รัฐมนตรี):
รัฐบาลขอเสนอให้แปรญัตติภายใน ๓ วัน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุป
ราชธานี) : ข้าพเจ้าคิดว่าพวกร่างพระ-
ราชบัญญัติเวนคืน และ พวกโอนเหล่านี
ควร ส่งกรรมาธิการ ชุดเดียวกันดีกว่า
เวลาพิจารณาก็จะพิจารณารวม กันเป็น
การสะดวก

ทำการแทน ประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : ดีแล้ว เป็นอันว่าให้ส่งกรรมา-
ธิการสามัญชุดที่ ๑ แปรญัตติภายใน
๓ วัน

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณา ร่าง
พระราชบัญญัติโอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณ-
สมบัติ ของแผ่นดิน ตำบล ปากคลองบาง
ปลากด อำเภอเมืองสมุทรปราการ

จังหวัดสมุทรปราการ ให้แก่กระทรวง
ธรรมการ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ของ
รัฐบาล

ขุนสมาหารหิตะคดี(รัฐมนตรี):
ร่างพระราชบัญญัตินี้เกี่ยวกับ ที่ดิน ที่เรา
เรียกกันว่าพระเจดีย์กลางน้ำ ที่ดินนี้เดิม
เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน แต่โดย
รูปการจัดขึ้นเป็นคล้าย ๆ วัด แต่ไม่เป็น
วัดตามกฎหมาย การรักษานี้เดิมอยู่ทาง
กระทรวงมหาดไทย แต่บัดนี้การรักษา
ส่วนมากอยู่ในกระทรวงธรรมการ กระทรวง
ธรรมการมีความประสงค์จะโอนให้
เป็นที่สำหรับศาสนา รัฐบาลจึงขอเสนอ
ร่างพระราชบัญญัตินี้เพื่อโอนให้แก่กระทรวง
ธรรมการต่อไป

ทำการแทน ประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย
ว่าสมควรรับหลักการแห่งร่างพระ-
ราชบัญญัติหรือไม่ ผู้ใดเห็นสมควรรับ
หลักการแห่งร่าง พระราชบัญญัติฉบับนี้
ขอให้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน
ราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยก
มือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้รับ
หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้
พิจารณาต่อไป ส่งกรรมการสามัญชุด
ที่ ๑ แปรญัตติภายในกวัน

ขุนสมภารหิตะคดี(รัฐมนตรี):

รัฐบาลขอเสนอแปรญัตติภายใน ๓ วัน

ทำการแทน ประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : ทางรัฐบาลขอเสนอให้แปร
ญัตติภายใน ๓ วัน เมื่อไม่มีผู้ใดมีความ
เห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุม
นี้อนุมัติ

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณา ร่าง
พระราชบัญญัติ โอน กรรมสิทธิ์ ที่ดิน ซึ่ง
เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบล
พระลับ อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัด
ขอนแก่น ให้แก่นายอับดุลวาฮิบ นาย
อาวัดคาน และนายปูเลน พุทธศักราช
๒๔๘๔ ของรัฐบาล

ขุนสมภารหิตะคดี(รัฐมนตรี):

ที่ต้องเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
มา ก็เนื่องจากที่ว่าเราได้แลกเปลี่ยนที่
ดินกับนายอะไรที่กล่าวชื่อมาแล้วเมื่อ
เพราะฉะนั้นการที่เขาโอนมาให้เราก็เป็น

เอกชนโอนมา แต่ฝ่ายเราซึ่งเป็นรัฐบาล
จะเอาที่เขานั้น โอนไปก็ต้องออกเป็นพระ
ราชบัญญัติ

ทำการแทน ประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็น
อย่างอื่น ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมนี้
วินิจฉัยว่าสมควรรับหลักการแห่งร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้พิจารณาต่อไป
ผู้ใดเห็นสมควรรับหลักการแห่งร่างพระ-
ราชบัญญัติฉบับนี้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรด
ยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้รับ
หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้
พิจารณาต่อไป ส่งกรรมการสามัญชุด
ที่ ๑ แปรญัตติภายในกวัน

ขุนสมภารหิตะคดี(รัฐมนตรี):

ขอแปรญัตติภายใน ๓ วัน

ทำการแทน ประธานสภาผู้

แทนราษฎร : ทางรัฐบาลขอให้แปร
ญัตติภายใน ๓ วัน เมื่อไม่มีผู้ใดมีความ

เห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าจะถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ

ในวาระต่อไปข้าพเจ้าได้รับญัตติของสมาชิก คือนายเฉลา เทาลานนท์ว่าขอให้เปลี่ยนระเบียบวาระการประชุมครั้งนี้ คือเมื่อพิจารณาถึงอันดับที่ ๖ คือเมื่อ^{๕๕}กันแล้ว ให้ยกเอาญัตติร่างพระราชบัญญัติของรัฐบาลตั้งแต่อันดับที่ ๑๓ ลงไปขึ้นมาพิจารณาก่อน ผู้ใดมีความเห็นอย่างไร

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ทำการแทนประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีผู้ใดขัดข้อง ข้าพเจ้าจะถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติ เป็นอันว่าที่ประชุมนี้อนุมัติตามที่ผู้เสนอญัตติมา เป็นอันว่าให้พิจารณาตามอันดับที่ ๑๓ ก่อน คือ

อันดับที่ ๑๓ ร่างพระราชบัญญัติจำกัดสิทธิคนไทยผู้กระทำการอันเป็นภัยแก่ชาติ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ของรัฐบาล

ขุนสมาหารหิตะคดี (รัฐมนตรี): รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติจำกัดสิทธิคนไทยผู้กระทำการอันเป็นภัยต่อชาติ ^{๕๖} ซึ่งหลักการว่ามีให้คนไทยผู้กระทำการอันเป็นภัยแก่ชาติใช้สิทธิ หรือ ได้

รับประโยชน์ในฐานะที่เป็นคนไทย เหตุผลก็คือว่าบุคคลจำพวกที่กล่าวมาแล้ว เห็นว่าไม่สมควรที่จะมีสิทธิหรือประโยชน์เสมอเหมือนกับผู้ที่มีได้ ประกอบการอันเป็นภัยแก่ชาติจึงเสนอร่างพระราชบัญญัติจำกัดสิทธิ^{๕๗}ชนมา

สารสำคัญในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็อยู่ ในมาตรา ๓ เป็นมาตราที่วางเงื่อนไขว่าบุคคลใด ซึ่งควร จะถูกจำกัดสิทธิ ความสำคัญในมาตรา ๓ นั้น มีอยู่ ๓ ประการ คือ

ประการที่หนึ่งว่าผู้ที่มีความผิดฐานขบถภายในหรือภายนอกราชอาณาจักร ต้องคำพิพากษาคดีถึงที่สุดให้จำคุกไม่เกิน ๕ ปีแล้วก็อยู่ในข่ายที่จะพิจารณาจำกัดสิทธิได้

ประการที่ ๒ ^{๕๘}นี้เกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติฉบับซึ่งสภาผู้แทนราษฎร ได้ผ่านไปแล้วเมื่อ^{๕๙} คือพระราชบัญญัติว่าด้วยวิชาชีพและอาชีพของคนไทย คือทางฝ่ายรัฐบาลเกรงว่า เมื่อเราได้ให้อาชีพแก่คนไทยแล้ว ก็เห็นจะต้องให้ทำกันจริงๆ ประเด็นก็จะมีวิธีการของคนต่างชาติจะเอาชื่อคนไทยขึ้นบังหน้า การให้อาชีพแก่คนไทยจริง ๆ เกรงว่าจะไม่

เป็นผล เพราะเหตุนี้จึงต้องจำกัดสิทธิคนไทยที่ทำการเป็นประโยชน์แก่คนต่างชาติ

ประการที่ ๓ กระทำการใดอันเป็นการแสดงตนเข้าข้างต่างชาติในขณะที่มีการบรรเทาหวางชาติไทยกับชาตินั้น อันนี้เกี่ยวกับว่าในเมื่อมีสถานะสงคราม ถ้าประเทศไทยต้องทำการรบกับประเทศใดแล้ว ผู้ซึ่งเป็นคนไทยจำเป็นจะต้องเข้ากับชาติของตัว จะไปเข้ากับชาติที่เป็นปรปักษ์นั้นไม่ได้

ในสามประการนี้ท่านสมาชิกจะสังเกตดูให้ได้ว่า กรณีที่จะเกิดขึ้นได้นั้นจะมีน้อยมาก แต่เหตุใดเราจึงจำเป็นจะต้องมีกฎหมายฉบับนี้อีก เพราะว่าเราจำเป็นจะต้องคุ้มครองหรือช่วยกิจการอันหนึ่งอันให้ เป็นไป โดยทะมัดทะแมงยิ่งขึ้น

ที่นี้พูดถึงผลแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในเมื่อทางราชการเห็นสมควรแล้ว ทางราชการอาจจะมีคำขอไปยังคณะกรรมการ ส่วนคณะกรรมการนั้นทางรัฐบาลได้พยายามระมัดระวังเป็นอันมากว่า เราจะใช้วิธีอย่างศาล แต่ว่าไม่ใช่ศาล คือว่าคณะกรรมการดังกล่าวนี้ประกอบด้วยข้าราชการตุลาการชั้นสูงและอธิบดีกรมอัยการ ที่ว่าพิจารณาเป็นไป

ในทางศาลนั้นเป็นไปในทางที่จะเปิดโอกาสให้แก่ผู้ถูกจำกัดสิทธิจะต่อสู้ได้ เมื่อสรุปแล้วสารสำคัญคงมีอยู่ว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทำผิดใน ๓ ประการนั้นยังไม่จำเป็นจะต้องถูกจำกัดสิทธิ แต่ว่าทางราชการอาจจะรายงานไปยังคณะกรรมการซึ่งโดยมากคือศาลให้วินิจฉัย ถ้าศาลสั่งจำกัดสิทธิแล้ว ผู้นั้นก็ไม่มีสิทธิอย่างคนไทยทุกอย่างที่กฎหมายให้อำนาจไว้ แต่การจำกัดสิทธินี้แล้วแต่คณะกรรมการจะกำหนดว่าให้มีระยะเวลาเท่าไร

เมื่อได้ชี้แจงมาแล้วดังนี้ก็หวังว่าสภาฯ นี้คงจะรับหลักการไว้พิจารณาต่อไป

ขุนอนุสรกรรม (นครพนม) :

ความมุ่งหมายแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ในการที่มีให้คนไทยผู้กระทำการอันเป็นภัยแก่ชาติใช้สิทธิหรือได้รับประโยชน์ในฐานะที่เป็นคนไทย เพราะบุคคลจำพวกที่กล่าวแล้วนั้นว่าเป็นผู้ที่ทรยศต่อชาติ จึงควรมีกฎหมายจำกัดสิทธินั้น ก็แล้วข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วย แต่การรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้ายังมีความสงสัยและข้องใจว่า ในการจำกัดสิทธินี้ เพราะเหตุใดจึงให้เป็นอำนาจขอ

คณะกรรมการวินิจฉัยมีคำสั่งโดยมิให้ตกเป็นอำนาจของศาลวินิจฉัยชี้ขาดจำกัดสิทธิของคนไทยที่ควรมีได้ตามกฎหมาย ซึ่งจะเทียบกับกฎหมายเนรเทศคนต่างด้าว นั้นมิได้ นั้นเป็นคนต่างด้าว นี่เป็นคนไทย จึงอยู่คณะกรรมการตามพระราชบัญญัติมาตรา ๘ ก็เป็นบุคคลที่ทรงคุณสมบัติโดยตำแหน่ง เป็นที่เชื่อถือไว้วางใจ ก็อธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ อธิบดีผู้พิพากษาศาลแพ่ง อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญากับอธิบดีกรมอัยการกับคณะกรรมการอีก ๒ นายซึ่งคณะรัฐมนตรีจะได้ตั้งขึ้น และประกาศในราชกิจจานุเบกษา นั้น ทั้งล้วนเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติที่ ทั้งนั้นที่จะวินิจฉัย และมีคำสั่งในกรณีจำกัดสิทธิเช่นนั้น แต่ก็เป็นกรณินิจฉัยและมีคำสั่ง ใน ลักษณะ รูปอำนาจแห่งคณะกรรมการ แม้จะให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบข้อหาและยื่นคำให้การนำพยานหลักฐานได้ ดังที่ท่านรัฐมนตรีกล่าวมาแล้วก็ดี แต่ก็มีสิทธิแต่งตั้งนายชัคกันพยานอุทธรณ์ฎีกาได้ไม่ และในบางกรณีผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดตามมาตรา ๓ ดังที่ท่านรัฐมนตรีได้อธิบายมาแล้ว

สำหรับข้อ ๑ นั้นไม่มีปัญหา แต่สำหรับข้อ ๒ และข้อ ๓ นั้นผู้ถูกกล่าว

หาอาจจะถูกแก้งกลั่นอันเนื่องมาจากเหตุอื่นหรืออาจเกิดจากหวังความดีความชอบและความเสื่อมทรามของเจ้าหน้าที่ในทางปฏิบัติอย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ ทั้งนี้ก็เคยมีปรากฏมาแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องไว้ว่าเพราะเหตุใดจึงไม่ให้ตกเป็นอำนาจหน้าที่ฝ่ายตุลาการศาลพิจารณาวินิจฉัย เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ถูกกล่าวหาที่เป็นคนไทยจะได้ต่อสู้คดีโดยทนายชัคกันพยานแทน และให้มีโอกาสอุทธรณ์ฎีกาได้เพื่อให้สันติสุข เพราะเหตุว่าผู้ถูกกล่าวหาบางคนก็ไม่สามารถสันติทักในทางแก้คดีหรือ ชัคกันพยานด้วยตนเองได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมีความหวังอย่างมากที่จะได้รับการชี้แจงจากรัฐบาลที่เคารพ เพื่อให้ความกระจ่างแจ้งก่อนรับหลักการ

ขุนสมุหการหิตะคดี (รัฐมนตรี):
อันนี้จะให้เป็นคุณคือ ขอให้ท่านดูมาตรา ๘ คณะกรรมการมีอำนาจเพิกถอนคำสั่งจำกัดสิทธิที่ได้สั่งไปแล้วเสียเมื่อใดก็ได้ เมื่อคณะกรรมการเห็นมีเหตุอันสมควร คำสั่งเพิกถอนคำสั่งจำกัดสิทธิเช่นนั้น ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา คือวิธีของศาลเราเมื่อพิพากษาลงไปอย่างไรแล้ว ต้องเป็นไปตามนั้นไม่มีเปลี่ยนแปลงได้ แต่ถ้าในรูปกรรมการ

นี้แล้ว นอกจากกำหนดเท่านั้นเท่านั้น
ปี ถ้าเห็นว่าคนนั้นคนนั้นเราทำเพี้ยนพลาด
ไปหรือประพฤติชั่วก็ให้คณะกรรมการ-
การนี้สั่งให้มีสิทธิลงโทษได้

นายจำลอง ดาวเรือง (มหา
สารคาม) : ในหลักการและเหตุผลแห่ง
ร่างพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าเห็นชอบ
แต่มีข้อสงสัยอยู่ว่าเรื่องการให้อำนาจใน
มาตรา ๑๐ ที่ว่า “ให้อำนาจรัฐมนตรีว่า
การกระทรวงมหาดไทยรักษาการให้เป็น
ไปตามพระราชบัญญัตินี้” และให้อำนาจ
ออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการ ให้เป็น
ไปตามพระราชบัญญัตินี้ แต่ว่าในมาตรา
๘ ให้ประธานศาลฎีกาเป็นประธาน
กรรมการ ข้าพเจ้าสงสัยว่าทำไม เมื่อ
ประธานศาลฎีกาเป็น ประธานกรรมการ
ประธานศาลฎีกาก็อยู่ใต้อำนาจของรัฐมนตรีว่า
การกระทรวงยุติธรรม ทำไมจึงไม่
ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม
ร่วมกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
ความสมบูรณ์ของกฎหมายนี้จะไปเป็น
รูปที่ไม่เหมาะสม ข้าพเจ้าสงสัยจึงอยาก
จะเรียนถามรัฐบาลว่าความมุ่งหมายเดิม
นั้นมุ่งหมายเพียงไร

ขุนสมาหารหิตะคดี(รัฐมนตรี):
ความมุ่งหมายนั้นเราอยาก จะ แยก ที่เดียว
ว่า ทางศาลนั้นมีอำนาจผู้ผลิตกฎหมาย
ใด แต่ไม่เกี่ยวกับวิธีจัดการ วิธีจัดการ
นั้นให้อยู่ในอำนาจของ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงมหาดไทย ส่วนทางศาลนั้น
อยากจะเป็นเพียงผู้ผลิตผู้ถูกเท่านั้น

นายเลื่อน พงษ์โสภณ (พระ
นคร) : ตามร่างพระราชบัญญัติจำกัด
สิทธิคนไทยผู้กระทำความผิด ที่รัฐบาลเสนอ
มานั้น ข้าพเจ้าก็เห็นชอบด้วย แต่ว่ายังมี
ความสงสัยบางประการ ในข้อที่หนึ่งที่
ข้าพเจ้าสงสัยคือ การจำกัดสิทธินั้น จำกัด
สิทธิของผู้ที่กระทำความผิดตลอดไปชั่วชีวิต
หรือว่าจำกัดสิทธิโดยมีการ กำหนดปีว่า
เท่านั้นเท่านั้นเป็นประการหนึ่ง

ส่วนประการที่สอง การ จำกัด สิทธิ
นี้จำกัดสิทธิบุคคลซึ่งได้เคยกระทำความผิดก่อน
ที่พระราชบัญญัติ ฉบับนี้ ได้ ประกาศ ใช้
แล้วหรือว่าจำกัดสิทธิแก่บุคคลซึ่งกระทำ
ผิดภายหลังที่พระราชบัญญัติฉบับนี้จะ ได้
ออกไป สิ่งที่ข้าพเจ้าสงสัยมีข้อสงสัยอยู่
๒ สิ่งนี้เท่านั้น

ขุนสมาหารหิตะคดี(รัฐมนตรี):
เรื่องจำกัดสิทธิ นั้นมีเวลาตาม มาตรา ๕

มีความว่า “คณะกรรมการมีอำนาจทำการไต่สวนและวินิจฉัยมีคำสั่งให้ยกคำขอของกระทรวงมหาดไทยหรือให้จำกัดสิทธิผู้ถูกกล่าวหาที่มีกำหนดเวลาตามสมควร” แล้วที่นี้ก็ยกข้อหนึ่งที่ท่านถามว่าจะมีผลย้อนหลังหรือไม่ นั่นไม่มีผลย้อนหลัง

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุป-
ราชธานี) : ในการที่เราจำกัดสิทธิบุคคล
ไทยนั้น ในหลักการทั่ว ๆ ไปข้าพเจ้า
เองเห็นชอบด้วยเพราะว่าเรามีตัวอย่างอยู่
ในเรื่องกฎหมายเลือกตั้ง ทั้งการเลือก
ตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิก
สภาเทศบาลหรือสมาชิกสภาจังหวัด แต่
การจำกัดสิทธินั้น เขาบัญญัติไว้ในกฎ-
หมายที่เดียวว่าผู้ใดกระทำความผิดกฎหมาย
มาตรานั้น ๆ เขากำหนดว่าให้ถูกถอน
สิทธิมีกำหนด ๔ ปีบ้าง ๘ ปีบ้างเขากำหนด
ไว้ในกฎหมายที่เดียวแต่ตามพระราชบัญญัติ
นี้เมื่อได้พิจารณาแล้ว ในการจำกัดสิทธิ
นั้นขึ้นอยู่ในอำนาจของคณะกรรมการ
ควรจะให้อยู่ในอำนาจของฝ่ายตุลาการตั้ง
ที่ท่านผู้แทนนครพนมได้กล่าวแล้ว วิธี
การที่จะจำกัดสิทธิของบุคคลในฐานะเป็น
คนไทย ในฐานะของกรรมการนั้นโดย

หลักกฎหมายแล้ว ข้าพเจ้าไม่เห็นชอบด้วย
เราอาจจะมีพฤติการณ์ซึ่งจะเป็นข้อโต้แย้ง
ขึ้นได้ ในมาตรา ๓ นั้นเราก็ได้พิจารณา
แล้วว่าอยู่ในอำนาจตุลาการ เพราะ
ว่าเมื่อบุคคลใดถูกพิพากษาให้จำคุกตั้งแต่
๕ ปีขึ้นไปแล้ว ที่จะถูกเพิกถอนสิทธิ
ในฐานะเป็นคนไทยนั้น ก็สมควรในอนุ-
มาตรา ๒ และอนุมาตรา ๓ นั้น เรา
ควรจะบัญญัติในกรณีที่คนไทยกระทำการ
สมคบกันบ่ระกอบอาชญาพิสดารตามพระราช
บัญญัติช่วยอาชญาแล้ว ในเมื่อตามพระ
ราชบัญญัตินี้ด้วย เมื่อผู้ใดกระทำความผิดตาม
พระราชบัญญัตินั้นแล้ว เราก็มาบัญญัติ
ไว้ในพระราชบัญญัตินี้ด้วยว่าให้จำกัด
สิทธิ ในปัญหาที่ยากที่จะได้รับการพิ-
จารณาจากคณะกรรมการนั้น อาจจะไม่ไ้
รับความชอบธรรมในการต่อสู้คดีเพื่อแก้
คดีในการวินิจฉัยของคณะกรรมการ แต่
วิธีการนั้นถึงแม้ว่าเราให้อำนาจนั้นเป็น
อำนาจตุลาการแล้วเราควรมีกฎหมายซึ่ง
อาจจะบัญญัติไว้ในกฎหมายลักษณะอาญา
ซึ่งจะประมวลใหม่นี้ว่า การเอนเอียงเข้า
ข้างราชศัตรูในกรณีที่มีการ สงสัย หรือ ใน
เหตุฉุกเฉินนั้นให้มีโทษในทางอาญา เมื่อเป็น
เช่นนั้นแล้วการต่อสู้ของบุคคลนั้น ในคดี

ที่ตกเตียงเป็นอาญา เราก็ได้ต่อสู้ในเรื่องศาลแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าจะมาจำกัดสิทธิในกรณีนี้ก็บัญญัติว่าผู้ใดต้องโทษตามกฎหมายอาญามาตราหนึ่งก็ให้คณะกรรมการพิจารณาจำกัดสิทธิได้ทีเดียว คือถือว่าก่อนที่จะพิจารณาจำกัดสิทธินั้น จะต้องได้มีการพิจารณาทางโรงศาลเสร็จแล้ว หรือถ้าเราจะไปทางนั้นไม่ได้ อำนาจการพิจารณาจำกัดสิทธินี้ก็ขอให้เป็นอำนาจของฝ่ายตุลาการ

ทั้งนี้เห็นได้ชัดเจนว่าอำนาจอธิปไตยนั้นเราแบ่งไว้ชัดเจนแล้ว ในทางอำนาจบริหารและอำนาจตุลาการนั้น ไม่เข้ามายุ่งกันเมื่อบุคคลที่ต้องถูกจำกัดสิทธิเป็นการตัดสินใจบุคคลนั้น ย่อมเป็นอำนาจคณะกรรมการสิทธิการตรวจรายงานการประชุม

อภัยสิทธิ์

ม.ล. ต้อย ชุมสาย

ราษฎรวิรุณหกิจ

เสกกล เจตสมมา

ทองอยู่ เขียมบุญอ้อม

ประสิทธิ์นรกรรม

อนุสรกรณ์

กวดหุ้มแพร

บุรุษการกิตติคดี

ฝ่ายตุลาการ แต่กฎหมายมาเขียนไว้ให้เป็นอำนาจของฝ่ายบริหารนั้น จึงไม่ชอบด้วยหลักกฎหมาย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าแม้ว่ารัฐบาลจะยืนยันในข้อที่จะให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการทางฝ่ายบริหาร ไม่ใช่อำนาจของทางฝ่ายตุลาการแล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นว่าการจะรับหลักการไปนั้นยังไม่สมควรในเวลานี้ แต่ถ้าแม้ว่าเราจะมาจำกัดสิทธิของคนไทยซึ่งจะให้เข้าไปในทางอำนาจตุลาการแล้ว ข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะรับหลักการ

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน

ราษฎร : หมทเวลาขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๐๓ นาฬิกา

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

ผู้ตรวจรายงาน

ดิน จุฑารพ

..

วิศิษฐ์ ลูกอินทร์

..

สุรินทร์ ลีพลากร

..

สุพันธ์ จิตรภักดี

..

พันธุ์ มุสิกศาสตร์
โมรา ณ ถลาง
เฉลา เทาตานนท์
พ.ศ. ขจรกลางสนาม

ตรวจแล้ว ๓๐/๘/๘๔

ทองเปลว ชลภูมิ
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ป. วิเชียร ณ สงขลา
ประธานสภาผู้แทนราษฎร